

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 2, 2026

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:771](#) 10-02-2026

Beëindiging indexatie is in strijd met goed werkgeverschap

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2969](#) 28-10-2025

Verzet tegen dwangbevel bedrijfstakpensioenfonds: Bpf moet bewijzen welk bedrag verschuldigd is

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:575](#) 11-02-2026

Werkgever is na te laat betaalde pensioenpremies wettelijke rente en incassokosten verschuldigd

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:617](#) 03-02-2026

Ontslag gemeente ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding inclusief pensioenschade

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:14307](#) 24-01-2026

Schade voor werknemster na ondeugdelijke wijziging pensioenregeling

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:371](#) 14-01-2026

Manege die naast paardrijlessen zorgactiviteiten verricht, valt onder verplichtstelling PFZW

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:583](#) 13-01-2026

Schadeberekening na ongeval werknemer inclusief onderbouwing pensioenschade

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:2163](#) 07-01-2026

Echtscheidingsverzoek afgewezen wegens pensioenverweer

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:27334](#) 30-12-2025

Ontbinding geregistreerd partnerschap: kinderalimentatie en pensioenverevening

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:7234](#) 10-12-2025

Afstorting lijfrente en pensioen

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:27](#) 04-02-2026

Verzoek achterstallig loon en afdracht pensioenpremies toegewezen bij verstek

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:29](#) 04-02-2026

Akkoord met behoud eigen pensioen na echtscheiding

Uitspraken zonder ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 26-02-2026

Geen schending zorgplicht: prudent beleggingsbeleid pensioenuitvoerder

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 17-02-2026

Pensioenuitvoerder mocht te hoge pensioenuitkering door niet verwerken verevening corrigeren

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 16-02-2026

Geen schending zorgplicht: prudent beleggingsbeleid

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 16-02-2026

Pensioenuitvoerder heeft voldaan aan wettelijke informatieplicht over onder meer indexatie

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 13-02-2026

Geen schending zorgplicht: prudent beleggingsbeleid

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 06-02-2026

Geen indexatie arbeidsongeschiktheidsverzekering

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 03-02-2026

Beleggingsrisico tijdens periode waardeoverdracht rust op pensioenconsument

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[College voor de Rechten van de Mens](#) 09-02-2026

PMT maakt geen verboden onderscheid tijdelijk karakter arbeidsovereenkomst bij PVI en vrijwillige voortzetting

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschilleninstantie pensioenfondsen](#) 24-02-2026

Geen beroepsziekte aangetoond: geen PVI

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 23-02-2026

GIP maakt geen pensioenberekeningen en is niet bevoegd te oordelen over inhoud pensioenregeling

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 12-02-2026

Geen schadevergoeding bij onjuiste informatie pensioenplanner pensioenfonds

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 10-02-2026

ABP mocht ouderdomspensioen niet verlagen wegens samenwonen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 09-02-2026

Geen onjuiste hoogte partnerpensioen: berekeningen niet nodig

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Geen schending zorgplicht: prudent beleggingsbeleid pensioenuitvoerder

Geschil over de vraag of de zorgplicht is geschonden door een pensioenuitvoerder in het kader van prudent beleggen. Onder controle brengen van het renterisico en het streven naar een zo stabiel mogelijke pensioenuitkering is prudent. De commissie heeft, op basis van de beschikbare informatie en documentatie, geen reden om aan te nemen dat de pensioenuitvoerder niet prudent heeft belegd dan wel op andere wijze tekort is geschoten.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder de op hem rustende zorgplicht heeft geschonden door bij de toepassing van de *lifecycle* uit te gaan van het principe om in de jaren voorafgaand aan de pensionering van de consument niet (meer) te streven naar een zo hoog mogelijk pensioenkapitaal, maar naar het zoveel als mogelijk stabiliseren van de te verwachten aan de kopen pensioenaanspraak.

Allereerst merkt de commissie op, net zoals al in eerdere uitspraken (onder andere 2024-0560, 2024-0859, 2024-1031 en 2025-0171), dat het een feit van algemene bekendheid is dat aan beleggen risico's verbonden zijn. Dat het in deze zaak om het pensioen van de consument gaat, doet hier niets aan af. De consument had dan ook moeten of kunnen onderkennen dat de waarde van de beleggingen aan koersschommelingen onderhevig is en dat dit kan leiden tot een hoger dan wel lager pensioenkapitaal op de einddatum van de premieovereenkomst.

Op basis van artikel 52a van de Pensioenwet is de pensioenuitvoerder verantwoordelijk voor het beleggingsbeleid. De pensioen uitvoerder is gehouden om een beleggingsbeleid te voeren dat in overeenstemming is met de prudent-person regel op grond van artikel 135 van de Pensioenwet. Artikel 135 Pensioenwet bepaalt onder meer dat de waarden worden belegd in het belang van de aanspraak- en pensioengerechtigden. In lagere regelgeving is uitgewerkt waar het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder aan moet voldoen. Artikel 14a lid 2 van het Besluit uitvoering Pensioenwet en de Wet verplichte beroepspensioenregeling bepalen dat

de pensioen uitvoerder de waarden belegt op een wijze die past bij de aard en duur van de verwachte toekomstige pensioenuitkeringen. Artikel 14d lid 4 van dit besluit bepaalt dat de pensioen uitvoerder het beleggingsbeleid in de opbouwfase van het pensioen baseert op een vaste of variabele pensioenuitkering.

De pensioenuitvoerder heeft voorafgaand aan en tijdens de procedure bij Kifid uitgebreid toegelicht dat de belegging in de Matching Funds het risico van een dalende rente afdekt. Een dalende rente vertegenwoordigt een risico voor de pensioendeelnemer omdat de hoogte van een aan te kopen pensioen niet alleen afhankelijk is van de hoogte van het pensioenkapitaal, maar juist ook van de aankooptarieven op het moment van aankoop van het pensioen. Deze aankooptarieven zijn afhankelijk van de rentestand op aankoopdatum. Bij een gegeven pensioenkapitaal kan bij een hoge rentestand op pensioendatum meer pensioen worden aangekocht dan bij een lage rentestand. De pensioenuitvoerder heeft het pensioenkapitaal daarom belegt in een beleggingsportefeuille bestaande uit vastrentende waarden en zakelijke waarden waarbij het renterisico deels wordt afgedekt door middel van een matchingfonds. Dit matchingfonds maakt deel uit van de beleggingsportefeuille. Doordat het renterisico door middel van matching is afgedekt wordt het aan te kopen pensioen minder afhankelijk gemaakt van fluctuaties van het pensioenkapitaal, die veroorzaakt worden door rentebewegingen. De invloed van de rentebeweging op de pensioenuitkering wordt zo geminimaliseerd. Tijdens de hoorzitting is uitvoerig stilgestaan bij het beleggingsbeleid van de pensioen uitvoerder en de werking van de zogeheten rentematching-methode. Het gaat om uitermate ingewikkelde materie, waardoor het volstrekt begrijpelijk is dat het voor de consument lastig te beoordelen is of de pensioenuitvoerder iets te verwijten valt. Een substantiële daling van zijn pensioenkapitaal relatief vlak voor de pensioendatum is gevoelsmatig ook moeilijk te aanvaarden. De vragen van de commissie, maar ook die van de consument, zijn tijdens de hoorzitting door de pensioenuitvoerder beantwoord waardoor meer inzicht is verkregen in de beweeg redenen van het met de werkgever overeengekomen beleggingsbeleid in het kader van een prudente *lifecycle*. Doordat het renterisico geleidelijk wordt afgebouwd kan een rente stijging gunstig zijn voor (gewezen) deelnemers die tegen de pensioendatum aanzitten. De hoogte van de aan te kopen pensioenen is namelijk niet alleen afhankelijk van de hoogte van het pensioenkapitaal, maar (juist) ook van de op dat moment geldende aankoop tarieven, die gekoppeld zijn aan de rente. Voor zover de consument stelt dat een substantiële waardevermindering in de laatste fase van zijn deelnemerschap, voorafgaand aan de pensionering, niet voor mag komen en de pensioenuitvoerder de beleggingsrisico's onvoldoende heeft beheerst of onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van de consument, merkt de commissie op dat het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder de consument juist beschermt tegen de ontwikkelingen op de rentemarkt. Dit doet de pensioenuitvoerder door met name het renterisico – zo veel als mogelijk – onder controle te

brenge, waardoor een zo stabiel mogelijke pensioenuitkering wordt bewerkstelligd.

Het beleggingsrisico wordt, conform de Pensioenwet en in lijn met de zorgplicht, afgebouwd naarmate de pensioendatum van de consument nadert. De Commissie van Beroep heeft bovendien in haar uitspraak van 19 januari 2024 (2024-0005) en 12 november 2025 (2025-0070) bevestigd dat de prudent-person regel meebrengt dat het renterisico in het zicht van de pensioendatum moet worden afgedekt.

Het standpunt van de consument dat de pensioenuitvoerder zich moet concentreren op het realiseren van een zo hoog mogelijk pensioenkapitaal in plaats van een stabiele pensioenuitkering, vindt geen steun in de Pensioenwet. De Pensioenwet bepaalt nu juist dat de uitvoerder in het beleggingsbeleid zich moet richten op een (zo hoog mogelijke) pensioenuitkering. De *lifecycle*-systematiek, die de pensioenuitvoerder hanteert, vloeit daarmee voort uit de wettelijke eisen ter bescherming van pensioendeelnemers.

Tot slot heeft de commissie, in samenspraak met haar onafhankelijk actuariel adviseur, geen redenen om aan te nemen dat het door de pensioenuitvoerder uitbetaalde pensioen kapitaal onjuist is vastgesteld. Er was in eerste instantie weliswaar sprake van een onjuist uitgangspunt voor de toegezegde garantie, maar dit is hersteld met een aanvullende uitkering van € 2.530,33.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 26-02-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0194

RECHTSPRAAK

Pensioenuitvoerder mocht te hoge pensioenuitkering door niet verwerken verevening corrigeren

Door een administratieve fout van de pensioenuitvoerder heeft bij de pensioeningang van de consument geen pensioenverevening plaatsgevonden, waardoor hij een te hoge pensioenuitkering heeft ontvangen. De pensioenuitvoerder vordert het te veel betaalde pensioen terug op grond van onverschuldigde betaling en heeft een gedeelte daarvan verrekend met de pensioenuitkering van de consument. De commissie oordeelt dat het voor de consument duidelijk was c.q. had moeten zijn dat de uitkering hoger was dan waar hij recht op had. Naar het oordeel van de commissie is niet van feiten of omstandigheden gebleken die een beroep van de consument op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid rechtvaardigen.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder in strijd met zijn zorgplicht jegens de consument heeft gehandeld en zo ja, tot welke financiële gevolgen dit heeft geleid. Uitgangspunt bij deze beoordeling vormt artikel 6:203 Burgerlijk Wetboek (BW), waarin is bepaald dat een, in dit geval, betaling van een geldsom zonder dat daarvoor een rechts grond bestaat, kan worden teruggevorderd. De pensioenuitvoerder beroept zich op het ontbreken van een rechtsgrond voor dat deel van de pensioenuitkering dat, zou de pensioenuitvoerder het vereveningsverzoek correct hebben uitgevoerd, niet aan de consument, maar aan zijn ex-partner zou zijn uitgekeerd. Dit beroep van de pensioenuitvoerder op onverschuldigde betaling slaagt. Uit de brief van 1 maart 2006 van de pensioenuitvoerder blijkt welke pensioenuitkering de consument mocht verwachten op grond van de vereveningsafspraken, die inhielden dat bij ingang van het pensioen van de consument 10 % van het tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen zou worden uitgekeerd aan de ex-partner van de consument. Op grond van deze afspraken had de pensioenuitvoerder moeten verevenen. De pensioen uitvoerder heeft dit niet gedaan, maar heeft het aan de ex-

partner van de consument toekomstige deel zonder rechtsgrond – en dus onverschuldigd – aan de consument uitbetaald.

Dat deze gang van zaken is terug te voeren op een foutieve administratieve verwerking bij de pensioenuitvoerder doet niet af aan het feit dat onverschuldigd is betaald in de zin van artikel 6:203 BW.

De consument beroept zich op gerechtvaardigd vertrouwen van zijn kant, maar dit beroep gaat naar het oordeel van de commissie niet op. Onbetwist is dat (ook) de consument op de hoogte was, althans behoorde te zijn, van de in de brief van de pensioenuitvoerder van 1 maart 2006 vastgelegde pensioenaanspraken op basis van de vereveningsafspraken, waaruit het wettelijk recht op – en de omvang van – de pensioenuitkering van zowel de consument als zijn ex-partner bleek. De consument wist dan ook dat de hoogte van het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen € 17,174,18 bruto per jaar was en dat 10% daarvan, € 1.717,31 bruto per jaar, toekwam aan zijn ex-partner. De pensioenuitvoerder stelt dan ook terecht dat het verschil met het later gecommuniceerde – naar achteraf bleek foutieve – te hoge bedrag (van € 18.904,94 bruto per jaar) kenbaar was voor de consument. Het verschil in de hoogte van de pensioen uitkering per 1 december 2022 had voor de consument aanleiding moeten zijn om over de juistheid van dat bedrag navraag te doen bij de pensioenuitvoerder. De consument heeft dit niet gedaan. De commissie oordeelt dat dit geen omstandigheid is die binnen de risicosfeer van de pensioenuitvoerder valt. De consument stelt tenslotte dat het beroep op de onverschuldigde betaling door de pensioenuitvoerder naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is (art. 6:248 lid 2 BW). Deze stelling van de consument vindt geen steun in het dossier en ook overigens zijn de commissie geen feiten of omstandigheden gebleken die een beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid rechtvaardigen. Op grond van het voorgaande komt de commissie tot het oordeel dat de klacht van de consument ongegrond is.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 17-02-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0164

RECHTSPRAAK

Geen schending zorgplicht: prudent beleggingsbeleid

Zorgplicht pensioenuitvoerder in het kader van prudent beleggen. Onder controle brengen van het renterisico en het streven naar een zo stabiel mogelijke pensioenuitkering. De commissie heeft, op basis van de beschikbare informatie en documentatie, geen reden om aan te nemen dat de pensioenuitvoerder niet prudent heeft belegd dan wel op andere wijze tekort is geschoten.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder de op hem rustende zorgplicht heeft geschonden bij het beleggen van het pensioenkapitaal.

Allereerst merkt de commissie op, net zoals al in eerdere uitspraken (onder andere 2024-0560, 2024-0859, 2024-1031 en 2025-0171), dat het een feit van algemene bekendheid is dat aan beleggen risico's verbonden zijn. Dat het in deze zaak om het pensioen van de consument gaat, doet hier niets aan af. De consument had dan ook moeten of kunnen onderkennen dat de waarde van de beleggingen aan koersschommelingen onderhevig is en dat dit kan leiden tot een hoger dan wel lager pensioenkapitaal op de einddatum van de premieovereenkomst.

Op basis van artikel 52a van de Pensioenwet is de pensioenuitvoerder verantwoordelijk voor het beleggingsbeleid. De pensioenuitvoerder is gehouden om een beleggingsbeleid te voeren dat in overeenstemming is met de prudent-person regel op grond van artikel 135 van de Pensioenwet. Artikel 135 Pensioenwet bepaalt onder meer dat de waarden worden belegd in het belang van de aanspraak- en pensioengerechtigden. In lagere regelgeving is uitgewerkt waar het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder aan moet voldoen. Artikel 14a lid 2 van het Besluit uitvoering Pensioenwet en de Wet verplichte beroepspensioen regeling bepalen dat de pensioenuitvoerder de waarden belegt op een wijze die past bij de aard en duur van de verwachte toekomstige pensioenuitkeringen. Artikel 14d lid 4 van dit besluit bepaalt dat de pensioenuitvoerder het beleggingsbeleid in de opbouwfase van het pensioen baseert op een vaste of variabele pensioenuitkering.

In tegenstelling tot wat de consument lijkt te veronderstellen, is een rendement garantie voor

een pensioenkapitaal geen garantie voor een stabiele pensioenuitkering. De hoogte van de pensioenuitkering wordt namelijk daarnaast ook bepaald door de hoogte van de rentestand op het moment van aankoop van de pensioenuitkering. Het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder houdt hier rekening mee. Hierbij is het gebruikelijk dat het beleggings- en het renterisico, binnen de afgesproken risicoprofielen, vanaf geruime tijd voor de pensioendatum stap voor stap worden verminderd. Ondanks het feit dat het renterisico verlaagd wordt, door het aanpassen van de *duration* ofwel de rentegevoeligheid van de beleggingen, kan als gevolg van (rente) marktontwikkelingen nog steeds een positief of negatief effect op de waarde van de beleggingen ontstaan. Dit effect beïnvloedt de hoogte van het opgebouwde kapitaal. Dit beleggingsbeleid is ingegeven door de wettelijke regels. Voor zover de consument stelt dat een substantiële waardevermindering in de laatste fase van zijn deelnemerschap, voorafgaand aan de pensionering, niet voor mag komen en de pensioenuitvoerder de beleggingsrisico's onvoldoende heeft beheerst of onvoldoende rekening heeft gehouden met de belangen van de consument, merkt de commissie op dat het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder de consument juist beschermt tegen de ontwikkelingen op de rentemarkt.

Dit doet de pensioenuitvoerder door met name het renterisico – zo veel als mogelijk – onder controle te brengen, waardoor een zo stabiel mogelijke pensioenuitkering wordt bewerkstelligd. Het beleggingsrisico wordt, conform de Pensioenwet en in lijn met de zorgplicht, afgebouwd naarmate de pensioendatum van de consument nadert. Ondanks de sterke schommelingen in de beleggingswaarde zijn de op de pensioendatum naar verwachting aan te kopen aanspraken redelijk stabiel. De Commissie van Beroep heeft bovendien in haar uitspraak van 19 januari 2024 (2024-0005) en 12 november 2025 (2025-0070) bevestigd dat de *prudent person*-regel meebrengt dat het renterisico in het zicht van de pensioendatum moet worden afgedekt.

De commissie stelt vast dat voor de consument bij de pensioenuitvoerder een drietal pensioenverzekeringen zijn ondergebracht, waarbij voor één overeenkomst de ingelegde premies conform het hierboven omschreven *lifecycle*-beginsel worden belegd. Voor het andere tweetal overeenkomsten stelt de commissie vast dat de consument gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid de verantwoordelijkheid van de belegging over te nemen. In de maanden voorafgaand aan de einddatum van deze overeenkomsten heeft de belegde waarde weliswaar ook een daling laten zien, maar was het pensioenkapitaal uiteindelijk een stuk hoger dan de door de pensioenuitvoerder toegezegde garantie. Gezien het feit dat de consument doelbewust de keuze heeft gemaakt om af te zien van het beleggen conform het *lifecycle*-beginsel, is de commissie van oordeel dat deze daling voor rekening van de consument dient te komen en niet kan worden afgewenteld op de pensioenuitvoerder.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 16-02-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0152

RECHTSPRAAK

Pensioenuitvoerder heeft voldaan aan wettelijke informatieplicht over onder meer indexatie

De consument vindt dat de pensioenuitvoerder hem onvoldoende heeft geïnformeerd bij de uitvoering van de uitkeringsovereenkomst en bij de uitvoering van de premieovereenkomst, onder meer over indexatie. Daarnaast vindt de consument dat de pensioenuitvoerder meer actie richting zijn voormalige werkgever had moeten ondernemen. De commissie is van oordeel dat de pensioenuitvoerder voldaan heeft aan zijn wettelijke informatieplicht en dat hij de consument voldoende heeft geïnformeerd. Van de pensioenuitvoerder mag niet meer actie richting de werkgever worden verlangd.

De commissie zal allereerst beoordelen of de pensioenuitvoerder heeft verzuimd de consument te wijzen op de verschillen tussen de indexatie van de aanspraken/uitkeringen van deelnemers, gewezen deelnemers en pensioengerechtigden. Ook moet de commissie beoordelen of de pensioenuitvoerder heeft verzuimd de consument te waarschuwen dat de indexaties in de uitkeringsovereenkomst geen blijvend maar een voorwaardelijk karakter hadden. De pensioenuitvoerder heeft in de brief van december 2012 met daarin informatie over het opgebouwde pensioen en in de daarna verstrekte UPO's vermeld dat het pensioen niet is verhoogd, dat toeslagverlening afhankelijk is van een jaarlijks besluit van de werkgever, en dat prijsstijgingen de koopkracht kunnen aantasten. Ook heeft hij in de UPO's diverse scenario's en koopkrachtvoorbeelden opgenomen. Daarmee heeft de pensioenuitvoerder de consument voldoende en ook voldoende duidelijk geïnformeerd over het uitblijven van toeslagen om de koopkracht te handhaven. Hij heeft hiermee voldaan aan zijn informatie plicht op grond van de Pensioenwet. De pensioenuitvoerder is niet verplicht op grond van de Pensioenwet of op grond van zijn zorgplicht om de consument hierover meer informatie te verstrekken. Hierbij is van belang dat de consument het pensioenreglement bij de pensioenuitvoerder kon opvragen en dat dit pensioenreglement vanaf 9 september 2013 voor de consument beschikbaar was op het deelnemersportaal. De consument had uit dit

pensioenreglement het onderscheid kunnen afleiden tussen actieve en gewezen deelnemers/pensioengerechtigden bij de toeslagverlening. Dit klachtonderdeel is ongegrond. Verder is het verschil in toeslagverlening het gevolg van de status van de werknemer: actieve deelnemer, gewezen deelnemer en pensioengerechtigde. Het is de commissie dan ook niet gebleken dat oud-collega's van de consument een gunstiger pensioenregeling hebben. Dit verwijt van de consument treft dus ook geen doel.

Deze klachten van de consument miskennen dat de pensioenuitvoerder is belast met de uitvoering van het pensioenreglement. Hij heeft geen verplichting om als belangen behartiger van de consument op te treden richting de werkgever. De pensioenuitvoerder hoefde de consument dan ook niet te informeren over de rol van de voormalige werkgever in dezen en de consument te adviseren om zelf actie richting zijn voormalige werkgever te ondernemen. De pensioenuitvoerder heeft uitgelegd dat hij de toeslagverlening evenwel periodiek onder de aandacht van de voormalige werkgever heeft gebracht en een offerte heeft uitgebracht voor het verlenen van toeslag aan de (gewezen) deelnemers en pensioengerechtigden. De voormalige werkgever heeft hier geen gebruik van gemaakt. De pensioenuitvoerder kan dit niet afdwingen, omdat de keuze om wel of niet te indexeren bij de werkgever ligt.

De consument vindt dat de pensioenuitvoerder hem onvoldoende heeft geïnformeerd over de consequenties van de aankoop van een gelijkblijvende pensioenuitkering met het opgebouwde kapitaal uit de premieovereenkomst. De consument kon hierdoor niet overzien dat onder invloed van (hoge) inflatie de waarde van zijn uitkering steeds verder zal dalen.

De commissie constateert dat de pensioenuitvoerder in alle acht offertes aan de consument voor de aankoop van een pensioenuitkering met het kapitaal uit de premieovereenkomst vermeldt dat het pensioen na ingangsdatum niet zal stijgen. In een door de consument bij de aankoop van zijn pensioenuitkering ingevulde 'vragenlijst direct ingaand pensioen zonder advies' werd de consument ook gewezen op de mogelijkheid om voor een stijgend pensioen te kiezen. Ook is erop gewezen dat een stijgend pensioen duurder is en dat bij een stijgend pensioen de uitkering in het begin lager is dan bij een gelijkblijvend pensioen. De pensioenuitvoerder heeft de consument in verschillende UPO's van voor de pensioen datum kenbaar gemaakt dat het pensioen niet waardeverloopt was en dat hij op de pensioen datum desgewenst kon kiezen voor een stijgend pensioen. Deze informatie had hem in staat moeten stellen om zich tijdig te verdiepen in de langetermijngevolgen van zijn keuzes. Bovendien is het een feit van algemene bekendheid dat onder invloed van de inflatie een vast geldbedrag naarmate de tijd verstrijkt minder waard wordt.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 16-02-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0156

RECHTSPRAAK

Geen schending zorgplicht: prudent beleggingsbeleid

Geschil over de vraag of de zorgplicht van een pensioenuitvoerder in het kader van prudent beleggen is geschonden. Het onder controle brengen van het renterisico door een belegging in Matching Funds en het streven naar een zo stabiel mogelijke pensioenuitkering is prudent. Niet gebleken is dat de pensioenuitvoerder niet prudent heeft belegd of op andere wijze te kort is geschoten.

De commissie moet beoordelen of de pensioenuitvoerder de op hem rustende zorgplicht heeft geschonden door in de jaren voorafgaand aan de pensioendatum van de consument met te veel risico te beleggen, wat tot gevolg heeft gehad dat het pensioenkapitaal te veel in waarde is gedaald.

Op basis van artikel 52a van de Pensioenwet is de pensioenuitvoerder verantwoordelijk voor het beleggingsbeleid.

De pensioenuitvoerder moet een beleggingsbeleid voeren dat in overeenstemming is met de prudent person-regel op grond van artikel 135 van de Pensioenwet. Artikel 135 Pensioenwet bepaalt onder meer dat de waarden worden belegd in het belang van de aanspraak- en pensioengerechtigden. In lagere regelgeving is uitgewerkt waar het beleggingsbeleid van de pensioenuitvoerder aan moet voldoen. Artikel 14a lid 2 van het Besluit uitvoering Pensioenwet en de Wet verplichte beroepspensioen regeling bepaalt dat de pensioenuitvoerder de waarden belegt op een wijze die past bij de aard en duur van de verwachte toekomstige pensioenuitkeringen. Artikel 14d lid 4 van dit besluit bepaalt dat de pensioenuitvoerder het beleggingsbeleid in de opbouwfase van het pensioen baseert op een vaste of variabele pensioenuitkering.

De consument stelt dat zijn pensioenregeling valt onder de werking van de Pensioenwet 2006. De commissie leest deze stelling zo dat de consument bedoelt dat latere wijzigingen van de in 2007 in werking getreden Pensioenwet niet op de opbouw van zijn pensioen kapitaal van toepassing zouden zijn. Dit is echter niet het geval. Deze latere wijzigingen zijn ook op de

pensioenregeling van de consument van toepassing.

De commissie is van oordeel dat er geen feiten of omstandigheden zijn gesteld waaruit kan worden afgeleid dat de pensioenuitvoerder niet heeft belegd volgens het prudent person beginsel. Hieronder licht de commissie dit oordeel toe. Volgens de consument is bij de wijze waarop het pensioenkapitaal is belegd, onvoldoende rekening gehouden met grote renteschokken vlak voor de pensioendatum. Hij betoogt dat met de belegging in de Matching Funds met name het risico op een stijgende rente onvoldoende is afgedekt. Hij wijst er onder meer op dat als gevolg van de stijging van de rente, geld moest worden bijgestort in de Matching Funds. Ook betoogt hij dat een stijging van de rente in 2021 en 2022 niet onvoorzien of onverwacht was. De pensioenuitvoerder heeft voorafgaand aan en tijdens de procedure bij Kifid uitgebreid toegelicht dat de belegging in de Matching Funds het risico van een dalende rente afdekt. Een dalende rente vertegenwoordigt een risico voor de pensioendeelnemer omdat de hoogte van een aan te kopen pensioen niet alleen afhankelijk is van de hoogte van het pensioenkapitaal, maar juist ook van de aankoopstarieven op het moment van aankoop van het pensioen. Deze aankoopstarieven zijn afhankelijk van de rentestand op aankoopdatum. Bij een gegeven pensioenkapitaal kan bij een hoge rentestand op pensioendatum meer pensioen worden aangekocht dan bij een lage rentestand. De pensioenuitvoerder heeft in de e-mail van 28 november 2023 toegelicht dat bij marktrente die 1% lager is, met eenzelfde pensioenkapitaal de aan te kopen pensioenuitkering 10% lager wordt.

De pensioenuitvoerder heeft het pensioenkapitaal daarom belegd in een beleggingsportefeuille bestaande uit vastrentende waarden en zakelijke waarden waarbij het rente risico deels wordt afgedekt door middel van een matchingfonds. Dit matchingfonds maakt deel uit van de beleggingsportefeuille. Doordat het renterisico door middel van matching is afgedekt wordt het aan te kopen pensioen minder afhankelijk gemaakt van fluctuaties van het pensioenkapitaal, die veroorzaakt worden door rentebewegingen. De invloed van de rentebeweging op de pensioenuitkering wordt zo geminimaliseerd. De pensioenuitvoerder heeft dit onderbouwd met een overzicht van de pensioenkapitalen op 31 december 2018 tot en met 31 december 2022 en welk pensioen daar bruto per jaar mee kon worden aangekocht en met het brutojaarpensioen dat de consument per 1 november 2023 heeft aangekocht. In eerdere uitspraken heeft zowel de Geschillencommissie als de Commissie van Beroep geoordeeld dat deze wijze van afdekken van het renterisico in overeenstemming is met het prudent person beginsel.

De belegging in Matching Funds is eveneens in lijn met de artikelen 23, 26.0 en 124 van het Besluit prudentiële regels Wft. De belegging is immers gericht op het beheersen van het renterisico, waardoor ze bijdraagt aan het verminderen van het risicoprofiel en een doeltreffend portefeuillebeheer vergemakkelijkt. Om deze reden past de belegging, hoewel

deze kan leiden tot een grotere volatiliteit van het pensioen kapitaal, binnen de door de pensioenuitvoerder gehanteerde *lifecycle*-systematiek, waarbij het beleggingsrisico waaraan het pensioenkapitaal wordt blootgesteld, wordt afgebouwd naarmate de pensioendatum nadert.

Het Besluit financieel toetsingskader pensioenfondsen, waar de consument naar verwijst, is niet van toepassing op de pensioenuitvoerders. Voor zover de consument betoogt dat de pensioenuitvoerder had moeten voorzien dat de rente zou gaan stijgen en de beleggingen daarop had moeten aanpassen, geldt dat de pensioenuitvoerder juist niet op een stijging of daling van de rente speculeert, maar het risico van wijzigingen in de marktrente zoveel mogelijk beheerst.

De consument heeft aangevoerd dat het beleid dat gericht is op het bewerkstelligen van een zo stabiel mogelijke uitkering, geen steun vindt in de wet. Hij kan zich niet vinden in de bestendige lijn van de Geschillencommissie dat de Pensioenwet bepaalt dat de uitvoerder zich met het beleggingsbeleid moet richten op een (zo hoog mogelijke) pensioenuitkering. De argumenten die de consument ter onderbouwing van zijn stelling aanvoert, geven de commissie geen aanleiding haar oordeel te herzien.

De consument gaat er met deze stelling immers aan voorbij dat het pensioenkapitaal wordt opgebouwd met het uitsluitende doel om een pensioenuitkering aan te kopen. Zoals hierboven uiteengezet, is de hoogte van de aan te kopen uitkering niet alleen afhankelijk van de hoogte van het pensioenkapitaal op de pensioen datum, maar ook van de rentestand. De pensioenuitvoerder moet met zijn beleggingsbeleid met beide factoren rekening houden.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 13-02-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0150

RECHTSPRAAK

Geen indexatie arbeidsongeschiktheidsverzekering

De consument klaagt over het waardeverlies van de uitkering onder zijn arbeidsongeschiktheidsverzekering. De commissie oordeelt dat de verzekeraar niet tekort is geschoten in zijn zorgplicht, geen misleidende productinformatie heeft verstrekt en niet gehouden kan worden de uitkering van de consument onder de verzekering te corrigeren voor waardeverlies (indexatie).

In lijn met de raamovereenkomst tussen de werkgever van de consument en de verzekeraar staat over het indexatiebeleid op het polisblad van de verzekering: 'We kunnen uw AOV-uitkering jaarlijks per 1 januari verhogen door uw verzekerd jaarinkomen met een bepaald percentage te verhogen. Of wij dat doen hangt af van ons beleggingsresultaat in het jaar voorafgaand aan de indexatie.'

Deze bepaling laat er geen misverstand over bestaan dat geen sprake is van een vaste of gegarandeerde indexatie van de uitkering, maar dat indexatie afhankelijk is van het beleggingsresultaat.

Over de grondslag van de uitkering staat in artikel 6.3 van de verzekeringsvoorwaarden: 'Waarop baseren wij uw uitkering? De basis of grondslag voor de berekening van uw uitkering is het verzekerd jaarinkomen zoals omschreven in artikel 1.5. Wij gaan uit van het verzekerd jaarinkomen op 1 januari van het jaar dat voorafgaat aan het jaar waarin uw recht op uitkering op grond van deze verzekering is ontstaan.' Uit de laatste zin blijkt duidelijk dat het verzekerd jaarinkomen wordt bevroren na het ontstaan van recht op uitkering onder de verzekering. De commissie gaat dan ook voorbij aan de stelling van de consument dat de uitkering op grond van de verzekeringsvoorwaarden moet worden gebaseerd op zijn actuele pensioengevend jaarinkomen. Naar het oordeel van de commissie is de consument met het bovenstaande bij het aangaan van de overeenkomst door de verzekeraar voldoende geïnformeerd over het indexatiebeleid en de grondslag van uitkeringen onder de verzekering. De consument wist of had kunnen weten waar hij aan toe was bij het aangaan van de verzekering. Van misleidende product informatie is geen sprake.

De verzekeraar heeft aan zijn contractuele informatieverplichtingen voldaan. De informatieplicht van de verzekeraar strekt niet zo ver dat de verzekeraar gehouden was de consument actief te informeren over het structureel achterblijven van indexatie of om alternatieven aan te bieden. Het is aan de consument zelf om na te gaan of de verzekering voldoet of dat er wellicht producten op de markt zijn die beter bij zijn situatie en wensen passen.

Dat de consument heeft gekozen voor de meest complete dekking maakt het voorgaande niet anders. De verzekeraar heeft toegelicht dat met ‘complete dekking’ dekking voor alle arbeidsongeschiktheidspercentages wordt bedoeld. De commissie is niet bekend met uitspraken waarin Kifid oordeelt dat een verzekering die wordt gepresenteerd als ‘volledig’ of ‘compleet’ bij de consument de indruk wekt van een koopkrachtbehoudende dekking. Kifid uitspraak GC 2022-0127, waar de consument ter onderbouwing van zijn standpunt naar verwijst, heeft geen raakvlak met de klacht van de consument. De verzekeraar heeft ook voldaan aan zijn verplichtingen op grond van artikel 4:24a Wft, waarin is vastgelegd dat een financiële dienstverlener op zorgvuldige wijze de gerechtvaardigde belangen van de consument in acht moet nemen. Uit de memorie van toelichting blijkt dat artikel 4:24a Wft in beginsel geen verder reikende verantwoordelijkheid voor financiële dienstverleners beoogt te introduceren dan de verantwoordelijkheid die volgt uit de al geldende civielrechtelijke zorgplicht (*Kamerstukken II 2012/13, 33632, nr. 3, p. 26*). Verder doet de zorgplicht op grond van artikel 4:24a Wft geen afbreuk aan de eigen verantwoordelijkheid van consumenten om zich naar vermogen te informeren en op een prudente wijze om te gaan met het afnemen van financiële producten (*Kamerstukken II 2012/13, 33632, nr. 3, p. 28*). De wettelijke zorgplicht van artikel 4:24a Wft brengt dan ook geen verdergaande informatieverplichting mee dan de hiervoor besproken contractuele informatieplicht. De verzekeraar kan niet worden verplicht tot maatwerk.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 06-02-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0124

RECHTSPRAAK

Beleggingsrisico tijdens periode waardeoverdracht rust op pensioenconsument

De consument is ontevreden over de uitvoering van de waardeoverdracht. In de korte periode dat deze plaatsvond, is de waarde van de beleggingen door de ontwikkelingen op de beurs fors gedaald (12%). De consument stelt de pensioenuitvoerder hiervoor aansprakelijk omdat deze daarop niet adequaat heeft gehandeld. De commissie begrijpt de teleurstelling van de consument dat de ontwikkelingen op de beurs gedurende deze korte periode een relatief grote impact hebben gehad op de waarde die aan de andere pensioenuitvoerder is overgedragen, maar dit was vooraf niet te voorzien en kan bovendien niet voor rekening van de pensioenuitvoerder komen. Het beleggingsrisico rust gedurende de gehele periode die een waardeoverdracht in beslag neemt op de consument. De vordering wordt afgewezen.

Op 13 januari 2025 heeft de pensioenuitvoerder van het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds (ABP) een verzoek ontvangen. Op 24 januari 2025 heeft de pensioenuitvoerder aan het ABP een opgave van de overdrachtswaarde gestuurd. Op 25 maart 2025 heeft de pensioenuitvoerder de getekende akkoordverklaring, waaruit blijkt dat de consument instemt met de waardeoverdracht, naar het ABP gestuurd. Op 1 april 2025 is de procedure opgestart. Het verkoopproces van de beleggingen heeft een aantal dagen in beslag genomen en is op 7 april 2025 afgerond. De consument heeft hiervan op 8 april 2025 de bevestiging van de pensioenuitvoerder ontvangen. Er heeft zich vervolgens een discussie tussen partijen voorgedaan, omdat in de paar dagen dat het verkoopproces werd afgerond de waarde van de beleggingen met 12 procent is gedaald en de consument van mening is dat de pensioenuitvoerder daarop niet adequaat heeft gehandeld. Partijen zijn ondanks een uitwisseling van standpunten niet dichterbij elkaar gekomen, waarna de consument zich tot

Kifid heeft gewend.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder zijn zorgplicht heeft geschonden door het verkoopproces niet 'on hold' te zetten en geen contact met de consument op te nemen, en of de consument daardoor financieel nadeel heeft geleden. De commissie beantwoordt deze vraag ontkennend.

Voor zover relevant voor de beoordeling van de klacht moet de uitvoerder de overdrachtswaarde binnen vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek tot waardeoverdracht aan de ontvangende uitvoerder betalen.

Nadat de consument zijn akkoord voor de waardeoverdracht had gegeven zijn de beleggingen binnen deze termijn van vijftien werkdagen aan het ABP overgemaakt. Op 25 maart 2025 heeft de pensioenuitvoerder de akkoordverklaring ontvangen, op 1 april is deze verklaring in haar administratie verwerkt en op 7 april 2025 zijn de beleggingen verkocht en is de waarde hiervan overgemaakt. Dit betekent dat de pensioenuitvoerder zich aan zijn plicht heeft gehouden. Meer kan van de uitvoerder in dit kader niet worden verlangd. Het verwijt van de consument, ook ten aanzien van het niet aanhouden van het proces bij het dalen van de koersen, is dus ongegrond. De commissie begrijpt de teleurstelling van de consument dat de ontwikkelingen op de beurs gedurende deze korte periode een relatief grote impact hebben gehad op de waarde die aan de andere pensioenuitvoerder is overgedragen, maar dit was vooraf niet te voorzien en kan bovendien niet voor rekening van de pensioenuitvoerder komen. Het beleggingsrisico rust gedurende de gehele periode die een waardeoverdracht in beslag neemt op de consument.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 03-02-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0107

RECHTSPRAAK

PMT maakt geen verboden onderscheid tijdelijk karakter arbeidsovereenkomst bij PVI en vrijwillige voortzetting

Verzoek man om Premievrije voortzetting bij arbeidsongeschiktheid (PVI) en vrijwillige voortzetting wordt afgewezen door PMT. Man meent dat de voorwaarden voor vrijwillige voortzetting (deelnemingsduur 3 jaar) en WIA-uitkering leidt tot verboden onderscheid naar tijdelijk karakter arbeidsovereenkomst. Het College is van oordeel dat in het geval van verzoeker geldt dat bij zijn afwijzing voor de vrijwillige voortzetting alsmede voor de premievrije pensioenopbouw geen verschil is in behandeling op grond van het al dan niet tijdelijke karakter van zijn arbeidsovereenkomst. Verweerder heeft daarom geen verboden onderscheid gemaakt op grond van het tijdelijke karakter van de arbeidsovereenkomst.

Een man treedt op 29 mei 2012 in dienst bij Stemin Breitbach Machinefabriek B.V. (hierna: de werkgever) op basis van een jaarcontract. Hij wordt op dat moment aangemeld bij het pensioenfonds. Op 10 juli 2012 wordt hij ziek en op 13 juli 2012 wordt hij in de proeftijd ontslagen.

De man vraagt om premievrije pensioenopbouw, omdat hij arbeidsongeschikt is geraakt tijdens zijn werkzaamheden. Het pensioenfonds wijst dit verzoek af, omdat arbeidsongeschiktheid pas wordt erkend zodra een WIA-uitkering wordt toegekend. Dit ontvangt hij pas in 2014.

De man verzoekt vervolgens om vrijwillige voortzetten van zijn pensioen tot aan het moment waarop hij de WIA-uitkering ontvangt. Ook dit verzoek wordt afgewezen, omdat voor vrijwillige voortzetting een minimale deelnemingsduur van drie jaar geldt. De man is uiteindelijk slechts ongeveer zes weken deelnemer geweest aan het pensioenfonds.

De man stelt dat deze voorwaarden leiden tot discriminatie op grond van type

arbeidsovereenkomst, omdat werknemers met een tijdelijke arbeidsovereenkomst minder snel aan de vereiste termijn van drie jaar kunnen komen.

Het pensioenfonds betwist dit en stelt dat bij ontslag in de proeftijd het deelnemerschap eindigt, ongeacht of sprake is van een tijdelijke of vaste arbeidsovereenkomst. Daarnaast kunnen ook werknemers met tijdelijke contracten, al dan niet met onderbrekingen, voldoen aan de voorwaarden voor de vrijwillige voortzetting.

Een pensioenfonds mag niet discrimineren op grond van type arbeidsovereenkomst.

In dit geval stelt het College vast dat het pensioenfonds de situatie van de man heeft beoordeeld op basis van het pensioenreglement dat in 2012 geldt. Op basis daarvan komt de man niet in aanmerking voor premievrije pensioenopbouw of vrijwillige voortzetting.

Het College beoordeelt in dit geval niet de redelijkheid van deze voorwaarden, maar alleen of sprake is van onderscheid op grond van het type arbeidsovereenkomst. Het College oordeelt dat daar geen sprake van is, omdat voor werknemers met een tijdelijke en een vaste arbeidsovereenkomst in geval van ontslag in de proeftijd dezelfde regels gelden.

Pensioenfonds Metaal en Techniek heeft geen verboden onderscheid gemaakt jegens de man op grond van arbeidsduur.

Instantie: College voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 09-02-2026

Zaaknummer: CRM 2026-24

RECHTSPRAAK

Geen beroepsziekte aangetoond: geen PVI

Verzoekster wil in aanmerking komen voor verhoogde premievrije pensioenopbouw wegens arbeidsongeschiktheid. ABP wijst het verzoek af omdat verzoeker onvoldoende medisch aannemelijk heeft gemaakt dat de arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een beroepsziekte. De geschillencommissie volgt het standpunt van het fonds en wijst het verzoek af.

Verzoekster wil in aanmerking komen voor verhoogde premievrije pensioenopbouw wegens arbeidsongeschiktheid. Daarom is het aan verzoekster om te stellen en te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden.

Volgens artikel 5.2. lid 2 van het Pensioenreglement van ABP (dat geldt per 1 april 2011) heeft verzoekster recht op verhoogde premievrije opbouw als zij aan drie voorwaarden voldoet: ten eerste moet verzoekster arbeidsongeschikt zijn; ten tweede moet er sprake zijn van een beroepsziekte of dienstongeval en tot slot moet de arbeidsongeschiktheid het gevolg zijn van een beroepsziekte of dienstongeval.

Op basis van de overlegde stukken voorafgaand aan de mondelinge behandeling, waaronder de toen reeds beschikbare adviezen van twee verschillende medisch adviseurs, is niet bewezen dat er sprake is van een beroepsziekte. Met andere woorden, het is op basis van die stukken niet komen vast te staan dat is voldaan aan de tweede voorwaarde.

De geschillencommissie neemt kennis van de nieuwe medische informatie en de conclusie van de herbeoordeling van deze medisch adviseur, namelijk dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij arbeidsongeschikt is geworden door het werk of werkomstandigheden. Ook uit de tekst van de nieuwe medische informatie volgt niet dat er mogelijk sprake is van een beroepsziekte.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 24-02-2026

Zaaknummer: GIP 2024-0591

RECHTSPRAAK

GIP maakt geen pensioenberekeningen en is niet bevoegd te oordelen over inhoud pensioenregeling

Verzoekster ontvangt vanaf 1 januari 2011 ouderdomspensioen. Vanaf 2024 klaagt zij over het feit dat de ouderdomspensioenuitkering te laag is vastgesteld. Dat komt volgens verzoekster door het gebruik van de verkeerde franchise over het deel opgebouwd over 1971 tot 1988. Daarnaast is volgens verzoekster vanaf 1988 tot 2011 de flexibele pensioenregeling onterecht toegepast waardoor de ouderdomspensioenuitkering te laag uitvalt. Verzoekster wil een nabetaling en verhoging van de maandelijkse ouderdomspensioenuitkering vanaf 1 januari 2025. De geschillencommissie wijst de verzoeken af.

Verzoekster vraagt de geschillencommissie een uitspraak over de vraag of de ouderdomspensioenuitkering correct is vastgesteld. De geschillencommissie rekent niet na of de ouderdomspensioenuitkering correct is berekend. Dat is immers niet de rol van de commissie. Wel beoordeelt de geschillencommissie of het pensioenreglement correct is toegepast.

Voor zover verzoekster de geschillencommissie vraagt of het terecht is dat er bij de berekening van de ouderdomspensioenuitkering rekening wordt gehouden met de AOW-inbouw, verklaart de geschillencommissie zich niet bevoegd. De geschillencommissie kan een uitspraak doen over de uitvoering of toepassing van het pensioenreglement (en handelingen van het pensioenfonds die hiermee samenhangen waarbij het individuele belang van verzoekster is geschaad), maar niet over de inhoud van de pensioenregeling. Dat is vastgelegd in artikel 3 lid 1 en lid 3 van het procesreglement. Een uitspraak over de vraag of het terecht is dat er rekening wordt gehouden met de AOW-inbouw, is een uitspraak over de inhoud van de pensioenregeling zelf. Die inhoud is voorbehouden aan sociale partners. De geschillencommissie is niet bevoegd om een oordeel uit te spreken over de vraag of

verzoekster terecht onder de flexibele pensioenregeling valt. Als de commissie dit wel zou doen, dan zou zij een uitspraak doen over de inhoud van de pensioenregeling. En dat is zoals hierboven gezegd voorbehouden aan sociale partners.

De geschillencommissie is niet bevoegd om een oordeel te vellen over de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een uitkering uit het Flex-pensioen. Die zijn immers onderdeel van de pensioenregeling afgesproken tussen sociale partners.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 23-02-2026

Zaaknummer: GIP 2025-0716

RECHTSPRAAK

Geen schadevergoeding bij onjuiste informatie pensioenplanner pensioenfonds

Verzoeker overweegt eerder met pensioen te gaan. Om de financiële gevolgen te berekenen gebruikt hij de pensioenplanner van het pensioenfonds. Omdat deze niet correct werkt, vraagt hij het fonds om een berekening. Nadat hij met pensioen gegaan is, blijkt zijn pensioen bijna 25% lager dan volgens deze berekening. Verzoeker vindt dat hij hierdoor schade lijdt en wil dat het fonds deze vergoedt. De geschillencommissie wijst het verzoek af omdat het verschil in pensioenbedragen niet is veroorzaakt door een aan het pensioenfonds toe te rekenen fout.

De schade die verzoeker stelt te lijden als gevolg van de keuze voor vervroegde pensionering, volgt volgens hem uit het verschil tussen de bedragen in de berekening van 13 maart 2023 en de uiteindelijke toekenning die overeenkomt met het aanvraagformulier van 24 september 2024. 29. Het staat tussen partijen vast dat er drie oorzaken zijn voor de verschillen tussen de bedragen uit de berekening van 13 maart 2023 en het aanvraagformulier van 24 september 2024: (1) het al dan niet rekening houden met de vereveningsafspraken volgens het echtscheidingsconvenant uit 2003; (2) het al dan niet ruilen van ouderdomspensioen naar partnerpensioen; en (3) het karakter van de Excedentregeling, waardoor wijzigingen in de hoogte van het kapitaal en de rentestand van invloed zijn op de aan te kopen pensioenrechten.

Verzoeker heeft verklaard dat de effecten van de verevening (1) geen onderdeel uitmaken van dit geschil. Gesteld noch gebleken is dat de wijzigingen als gevolg van de Excedentregeling (3) tot schade voor verzoeker hebben geleid. De geschillencommissie gaat dus alleen in op (2) het uitruilen van ouderdomspensioen naar partnerpensioen. Daarbij baseert de geschillencommissie zich op de pensioenreglementen voor de Basisregeling en de Excedentregeling zoals die luiden op de pensioendatum van verzoeker, 26 april 2024.

De berekening gaat uit van de situatie dat verzoeker met pensioen zou gaan en geen actieve

deelnemer meer was. Op het moment van het verstrekken van deze berekening was verzoeker een actieve deelnemer bij DNAPF. Daarom vindt de geschillencommissie het niet onjuist dat de standaardruil uit artikel 6.3 lid 2 van de Basisregeling niet in de berekening is gebruikt.

De geschillencommissie verbindt daar dan ook geen gevolgen aan. De vermelde pensioenbedragen kloppen namelijk met de gegevens die toen bij het pensioenfonds bekend waren. Het pensioenfonds heeft dit ook bevestigd tijdens de mondelinge behandeling. Daar komt bij dat verzoeker bevestigde dat de pensioenbedragen leidend zijn geweest voor zijn keuze voor vervroegde pensionering en niet het (foute) kapitaalbedrag.

Als gevolg van de gewenste pensionering per 26 april 2024 is het deelnemerschap van verzoeker beëindigd. Daarbij is een omzetting doorgevoerd: er is ouderdomspensioen geruild voor een hoger partnerpensioen.

Zowel in het UPO einde deelneming als in de e-mail van 3 juni 2024 wordt duidelijk aangegeven dat verzoeker een keuzemogelijkheid heeft en wat hij moet doen als hij daarvan gebruik wil maken. Ook de gevolgen van het niet maken van deze keuze blijken duidelijk uit de verstrekte informatie.

Tussen partijen is niet in geschil dat de informatieverstrekking van het pensioenfonds aan verzoeker tussen 2021 en eind 2024 niet is geweest zoals had mogen worden verwacht. Partijen zijn het erover eens dat de communicatie op momenten rommelig is verlopen. De communicatie over de mogelijke keuze om partnerpensioen (terug) te ruilen naar ouderdomspensioen is echter wel duidelijk geweest. Op basis van de hiervoor besproken informatie had het voor verzoeker duidelijk moeten zijn dat zijn pensioen in het aanvraagformulier lager is dan in de berekening van 13 maart 2023 als gevolg van het ruilen van ouderdomspensioen in partnerpensioen. Het pensioenfonds bood de gelegenheid om deze ruil geheel of gedeeltelijk terug te draaien. Het was duidelijk wat verzoeker moest doen als hij dat wilde.

Verzoeker stelt schade te lijden als gevolg van zijn keuze voor vervroegde pensionering, die hij gemaakt heeft op basis van onjuiste informatie van het pensioenfonds.

De commissie laat in het midden of hier sprake is van vermogensschade. Het verschil tussen de diverse pensioenbedragen wordt, zoals volgt uit wat hiervoor is overwogen, verklaard door het onderscheid tussen wel en geen ruil van ouderdomspensioen naar partnerpensioen. Dit verschil is het gevolg van de keuze om deze ruil niet terug te draaien. Deze keuze heeft verzoeker zelf gemaakt bij de aanvraag van zijn pensioen, terwijl hij beschikte over adequate informatie van pensioenfonds over de mogelijkheden. De overige mogelijke oorzaken van schade vallen zoals gezegd buiten dit geschil. Zo er al sprake is van schade bij verzoeker, is

deze niet veroorzaakt door een aan het pensioenfonds toe te rekenen fout in de informatie aan hem.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 12-02-2026

Zaaknummer: GIP 2025-0877

RECHTSPRAAK

ABP mocht ouderdomspensioen niet verlagen wegens samenwonen

Verzoeker ontvangt sinds 2010 ouderdomspensioen van ABP. ABP verlaagt per 1 januari 2024 de ouderdomspensioenuitkering, omdat verzoeker is gaan samenwonen en vanaf 1 september 2022 het AOW-bedrag voor een gehuwde ontvangt. De verlaging betreft het opgebouwde ouderdomspensioen vóór 1 januari 1995. Verzoeker is het niet eens met deze verlaging. Voor de beoordeling van het geschil had de commissie meer informatie nodig van ABP. Daarom deed zij op 5 augustus 2025 een tussenuitspraak. In deze einduitspraak weegt de commissie de van ABP ontvangen informatie over de grondslag van de genoemde verlaging in de wet en het pensioenreglement. Die grondslag heeft de commissie niet aangetroffen en daarom wijst zij het verzoek toe.

Centraal staat de vraag of ABP het sinds 2010 betaalde pensioenrecht van verzoeker in 2023 mocht verlagen wegens een AOW-wijziging. Die AOW-wijziging had als aanleiding de wijziging van verzoekers status van alleenstaand naar samenwonend in september 2022. De verlaging betreft de pensioenopbouw van verzoeker van voor 1996. Met het woord ‘verlaging’ bedoelt de commissie hierna de in 2023 toegepaste verlaging van het ouderdomspensioen van verzoeker per 1 januari 2024.

In de tussenuitspraak heeft de commissie een aantal stellingen van verzoeker verworpen. Ook deelde de commissie de opvatting van ABP dat in dit geschil in beginsel de ABP-wet en het toepasselijke pensioenreglement leidend zijn, dan wel waren, voor (de opbouw van) de rechten van verzoeker, en daarmee voor het bestaan van het recht van ABP tot verlaging.

Wat de ABP-wet betreft oordeelde de commissie dat wat ABP had gesteld voorshands te mager is om een wettelijke grondslag aan te nemen voor de verlaging waarover dit geschil

gaat, ook omdat de ABP-wet al lang niet meer geldt en de wettelijke grondslag dus vertaald zou moeten zijn in de latere pensioenreglementen. Wat het pensioenreglement van ABP als grondslag voor verlaging betreft, oordeelde de commissie dat ABP geen consistent standpunt had ingenomen. De geschillencommissie verzocht daarom in de tussenuitspraak ABP zijn standpunten over de wettelijke en reglementaire grondslagen van de per 1 januari 2024 doorgevoerde verlaging te verduidelijken en te onderbouwen, met vermelding en bijvoeging van de relevante bepalingen. Ook verzocht de commissie ABP daarbij in te gaan op een aantal opmerkingen en vragen van de commissie. De conclusie is dat de door ABP aangedragen grondslagen de door ABP op het ouderdomspensioen van verzoeker toegepaste verlaging niet kunnen dragen.

Het is de commissie duidelijk dat de ABP-wet een systeem van gedifferentieerde franchise in de opbouw kende, namelijk afhankelijk van de gehuwde/alleenstaande status. Er was dus een koppeling met de toenmalige AOW. Ook is duidelijk dat de ABP-wet voorzag in herberekening van het ABP-pensioen als het AOW-bedrag van de deelnemer wijzigde, en wel per de datum van wijziging van de relatie-status.

Volgens ABP vormde in 2023 artikel 18.2 lid 4 van pensioenreglement 2005 via verwijzing daarnaar in overgangsbepaling K1 van pensioenreglement 2024 de reglementaire basis voor de verlaging. Dat zou blijken uit de teksten van beide bepalingen, gelezen in het licht van de teksten van de ABP pensioenreglementen vanaf 1995 en de overige voorgeschiedenis. ABP wijst er echter ook op dat de tekst van overgangsbepaling K1 van pensioenreglement 2022 identiek is aan de K1 bepaling van 2024. Bij de beoordeling van deze stellingname stelt de commissie voorop dat voor het bepalen van de rechten van een deelnemer maatgevend is de tekst van het pensioenreglement dat geldt ten tijde van het door de deelnemer bestreden handelen of nalaten van het pensioenfonds. Het ten tijde van aanvang samenwoning en daaruit voortvloeiende AOW-wijziging geldende pensioenreglement zal dus de grondslag voor verlaging moeten bevatten. Dat is hier september 2022. Het ABP pensioenreglement 2024 voldoet niet aan deze norm: het gold niet ten tijde van aanvang samenwoning en AOW-wijziging. Wel gold toen ABP pensioenreglement 2022. De commissie neemt aan dat ABP zich op dat reglement heeft willen beroepen. Een rechtstreeks beroep van ABP op pensioenreglement 2005 of enig ander pensioenreglement voorafgaand aan dat van 2022 kan in elk geval niet slagen.

In de bewoordingen van overgangsbepaling K1 2022 kan dus niet de grondslag voor de verlaging in 2023 gevonden worden. Deze conclusie wordt niet anders doordat de tekst van artikel 18.2 lid 4 Pensioenreglement 2005 een reglementaire mogelijkheid voor ABP tot verlaging bij gaan-samenwonen lijkt te bevatten (zie met name de slotzin). Om die bepaling gaat het hier immers niet. Maatgevend is overgangsbepaling K1 2022. Ook het feit dat vanaf

1996 de pensioenreglementen van ABP een verlagingmogelijkheid bevatten maakt dat niet anders. De conclusie dat een recht tot verlaging in 2022 niet meer bestaat, is aannemelijk gegeven het tijdsverloop sinds de gelding van de ABP-wet. Dat geldt veel minder voor de op zich in 2022 niet erg logische gedachte dat verlaging van een AOW-uitkering wegens samenwoning zou moeten leiden tot een eveneens lager ABP-ouderdomspensioen. Het enkele feit dat de tekst van overgangsbepaling K1 2022 stevig afwijkt van de tekst van Artikel 18.2 lid 4 pensioenreglement 2005 ondersteunt die redenering: kennelijk is er aanleiding geweest voor een ingreep in de tekst.

De commissie oordeelt dat de door ABP in 2023 toegepaste verlaging per 1 januari 2024 van verzoekers recht op ouderdomspensioen grondslag ontbeerde en draagt ABP op die verlaging met terugwerkende kracht ongedaan te maken.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 10-02-2026

Zaaknummer: GIP 2024-0536

RECHTSPRAAK

Geen onjuiste hoogte partnerpensioen: berekeningen niet nodig

Na het overlijden van haar echtgenoot ontvangt verzoekster partnerpensioen van ABP. Een deel van het opgebouwde partnerpensioen wordt als bijzonder nabestaandenpensioen uitgekeerd aan de ex-partner van de overleden echtgenoot. Verzoekster stelt dat dit bedrag voor de ex-partner verkeerd berekend is en wil de grondslag inzien waarop de berekening is gebaseerd. Zij meent dat ook haar eigen partnerpensioen als gevolg van deze verkeerde berekening niet klopt. ABP stelt dat het pensioenreglement juist is toegepast en dat de berekeningen correct zijn. De geschillencommissie wijst het verzoek af.

Voor de beoordeling van dit geschil is van belang het pensioenreglement voor militairen, zoals dat gold vanaf 1 juli 2023 tot en met het moment van overlijden van de echtgenoot van verzoeker. Volgens dit pensioenreglement blijft hoofdstuk 17 van het oude pensioenreglement 2018 gelden voor de berekening van de rechten, omdat het pensioen van de echtgenoot van verzoeker vóór 31 december 2018 is ingegaan.

Niet in geschil is dat in overgangsbepaling B15 bij paragraaf 7 van dit oude pensioenreglement 2018 voor de berekening van het bijzonder nabestaandenpensioen wordt verwezen naar overgangsbepaling B bij artikel 17.8.6 van het pensioenreglement zoals dat luidde op 31 december 2017, namelijk: 'Als de overledene pensioenaanspraken heeft opgebouwd op 31 december 1995 en op 1 januari 1996 en het partnerschap is geëindigd vóór 1 januari 1996, bedraagt het bijzonder partnerpensioen vijf zevende deel van het ouderdompensioen berekend tot het einde van het partnerschap. Daarbij wordt evenwel de berekeningsgrondslag in de zin van de AMP-wet in aanmerking genomen voor het jaar 1995.' De bedoelde berekeningsgrondslag, die het onderwerp is van het verzoek in dit geschil, betreft het pensioengevend inkomen per 1 januari 1995 (artikel C1 van de AMP-wet).

Het geschil draait om de vraag in hoeverre verzoekster de toepassing van de rekenregels moet kunnen controleren, met name waar het gaat om de berekeningsgrondslag die wordt gebruikt bij de berekening van het bijzonder nabestaandenpensioen.

Er zijn geen wettelijke bepalingen of artikelen in het pensioenreglement die ABP zonder meer verplichten tot het op verzoek verstrekken van individuele berekeningselementen. Verzoekster heeft recht op een nader onderbouwd antwoord van ABP en mogelijke verstrekking van documenten, maar alleen als zij voldoende redenen aanvoert waarom er gerede twijfel is dat de gehanteerde berekeningsgrondslagen niet juist (kunnen) zijn.

Als het pensioenfonds hieraan niet of niet voldoende meewerkt, kan vervolgens de geschillencommissie beoordelen of daarmee het pensioenreglement juist wordt uitgevoerd of toegepast in de zin van het procesreglement van GIP (artikel 3 lid 1) en in dat verband eventueel zelfstandig stukken opvragen. De geschillencommissie heeft daarbij niet de mogelijkheid om elke pensioenberekening in detail te controleren.

De eigen berekening van verzoekster biedt geen reden voor gerede twijfel aan de juistheid van de berekening van ABP. Verzoekster heeft ook anderszins niet aannemelijk gemaakt dat ABP een onjuiste berekening heeft gemaakt. Het enkele feit dat ABP het bijzonder nabestaandenpensioen na een controle heeft moeten corrigeren maakt dat niet anders. Wel acht de commissie dit een ongelukkige gang van zaken en, naar ervaringsregels, negatief voor het vertrouwen van een pensioengerechtigde, zoals verzoekster, in de uitkomst van berekeningen.

De geschillencommissie acht het verzoek van verzoekster om het pensioengevend inkomen per 1 januari 1995 te ontvangen op basis van wat hiervoor is overwogen onvoldoende gemotiveerd. Ten overvloede merkt de geschillencommissie nog het volgende op. Het standpunt van ABP dat een berekening van het bijzonder nabestaandenpensioen privacygevoelige informatie van de ex-partner bevat kan de commissie niet volgen, althans niet zonder nadere toelichting en die heeft ABP niet verstrekt. Daarnaast betreft het verzoek om het pensioengevend inkomen te verstrekken niet een gegeven dat betrekking heeft op de ex-partner maar op de persoon waarmee verzoekster op het desbetreffende moment was gehuwd. De partner van verzoeker is bovendien overleden. De Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) is niet van toepassing op de (persoons)gegevens van overleden personen (overweging 27 AVG).

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 09-02-2026

Zaaknummer: GIP 2024-0516

RECHTSPRAAK

Akkoord met behoud eigen pensioen na echtscheiding

Het gerecht beslist over de verdeling van een in 2011 ontbonden huwelijksgoederengemeenschap. De waarde per de peildatum van sommige vermogensbestanddelen wordt in redelijkheid door het Gerecht vastgesteld. De vrouw heeft voorgesteld dat ieder van partijen de eigen pensioenaanspraken behoudt, zonder verrekening met de ander. Daarmee is de man akkoord gegaan.

De man en de vrouw zijn op 11 september 1987 in gemeenschap van goederen met elkaar getrouwd. Op 8 april 2009 hebben partijen een echtscheidingsconvenant ondertekend. In dit convenant hebben partijen afspraken gemaakt over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap waarin zij toen nog waren getrouwd. Geen van partijen heeft vervolgens een echtscheidingsverzoek ingediend.

Pas bij beschikking van 26 september 2011 is de echtscheiding uitgesproken (zaaknummer 1441 van 2011). In deze beschikking is de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap bevolen, onder benoeming van notaris [notaris] tot notaris te wier overstaan de verdeling tot stand moet worden gebracht. De echtscheiding is op 1 december 2011 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 26 februari 2024 heeft notaris [notaris] een proces-verbaal verdeling huwelijksgoederengemeenschap opgemaakt. In dit proces-verbaal staat, samengevat, dat tussen partijen diverse verschillen van inzicht bestaan over de omvang en samenstelling van de gemeenschap, en ook over de vraag hoe die moet worden verdeeld.

Vast staat dat partijen al lang zijn gescheiden, maar dat de gemeenschap van goederen nog steeds niet is verdeeld. De vrouw wil dat dit alsnog gebeurt en heeft daarom een vordering ingesteld. Bij een verdeling als deze moeten eerst de peildata voor (i) de omvang van de gemeenschap en (ii) de waardering van de verschillende vermogensbestanddelen worden vastgesteld. De peildatum voor de omvang van de gemeenschap is in dit geval de datum waarop de echtscheiding werd ingeschreven in de registers, dus 1 december 2011. De

peildatum voor de waardering is in beginsel de datum waarop de feitelijke verdeling plaatsvindt, tenzij partijen iets anders afspreken.

De vrouw heeft voorgesteld dat ieder van partijen de eigen pensioenaanspraken behoudt, zonder verrekening met de ander. Daarmee is de man akkoord gegaan.

Aan de man worden toegeedeeld: de twee appartementen in China; de Suzuki Gran Vitara; de speedboot Bayliner; de pensioenaanspraken die van de zijde van de man in de gemeenschap van goederen zijn gevallen; het saldo op de rekening bij Arubabank met nummer [bankrekening 3]; het saldo op de debit card bij Citibank Brooklyn met nummer [bankrekening 4]; het saldo op de time deposit rekening bij CitiBank San Antonio met nummer [bankrekening 5]; het saldo money market rekening bij CitiBank met nummer [bankrekening 6]; het saldo op de checking account bij CitiBank met nummer [bankrekening 7].

Aan de vrouw worden toegeedeeld: het erfpachtrecht op het perceel [adres 1] in Aruba met de daarop gebouwde woning; de woning aan de [adres 2] in Aruba; de Suzuki Alto en de Honda Civic; de activa van de eenmanszaak [bedrijf]; de pensioenaanspraken die van de zijde van de vrouw in de gemeenschap van goederen zijn gevallen; het saldo op de rekening bij Arubabank met nummer [bankrekening 1]; het saldo op de rekening bij Arubabank met nummer [bankrekening 2]; onder de verplichting om aan de man te betalen: de schuld wegens overbedeling van Afl. 59.041,16; en onder de verplichting om als eigen schuld voor haar rekening te nemen: de passiva van de eenmanszaak [bedrijf].

Het gerecht veroordeelt de man om aan de vrouw te betalen: een bedrag van Afl. 46.800 wegens door de man ontvangen huur van de woning aan de [adres 2] over de periode tussen maart 2023 en februari 2026; een bedrag van Afl. 46.800 wegens door de man ontvangen huur voor de appartementen in China over de periode tussen 1 december 2011 en februari 2026; een bedrag van Afl. 1.300 per maand wegens door de man te ontvangen huur aan de woning aan de [adres 2] vanaf 1 maart 2026 tot het moment waarop (het aandeel van de man in) de woning aan de [adres 2] aan de vrouw zal zijn geleverd.

Het gerecht bepaalt dat dit vonnis in de plaats treedt van de benodigde medewerking van de man aan de levering van de in 5.3.2 genoemde onroerende zaken aan de vrouw, een en ander zoals bedoeld in artikel 3:300 lid 2 BW.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 04-02-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2026:29

Zaaknummer: AUA202501502 AR

Rechters: J. Brandt

Advocaten: J.J.C. Odor en D.G. Croes

Wetsartikelen: 3:300 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek achterstallig loon en afdracht pensioenpremies toegewezen bij verstek

Verzoekster verzoekt tot betaling van achterstallig loon, ontbrekende en juiste loonstroken aan haar ter beschikking te stellen en ingehouden pensioenpremies af te dragen aan de verzekering. Verweerder heeft geen verweer gevoerd en wordt bij verstek veroordeeld.

Verzoekster is sinds 1981 werkzaam binnen de ondernemingen van de aandeelhouder/directeur van Iconix en is laatstelijk bij Iconix tewerkgesteld. Bij advocatenbrief van 2 september 2025 heeft verzoekster Iconix verzocht om het achterstallige loon ten bedrage van Afl. 43.822,16, vermeerderd met de verschuldigde verdragingsrente van 50%, derhalve Afl. 65.733,24, volledig te voldoen, dan wel in onderling overleg een minnelijke regeling te treffen ter afdoening van dit bedrag, alsmede alle ontbrekende en correcte loonstroken vanaf 2023 aan verzoekster ter beschikking te stellen en de reeds ingehouden pensioenpremies daadwerkelijk en onverwijld af te dragen aan Ennia.

Uit het daartoe overgelegde afgegeven bewijs van onvermogen blijkt dat verzoekster niet in staat is om de kosten van deze procedure te dragen. Aan haar zal daarom verlof worden verleend tot kosteloos procederen.

Nu Iconix niet in de procedure is verschenen en geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om verweer te voeren, staan de door verzoekster aan haar verzoek ten gronde gelegde stellingen vast. De verzoeken van verzoekster komen het Gerecht niet onrechtmatig of ongegrond voor en worden daarom toegewezen, met inachtneming van het navolgende.

Gelet op het ernstige verzuim het loon te betalen ziet het Gerecht ambtshalve geen aanleiding om de wettelijke verhogingen te matigen. Die worden dus tot het wettelijke maximum toegewezen. Ook de gevorderde dwangsommen die zien op de afdracht van de pensioengelden en ter beschikking stellen van alle ontbrekende en juiste loonstroken worden toegewezen, zij het gemaximeerd zoals in de beslissing is vermeld.

Iconix zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van deze procedure aan de zijde van verzoekster gevallen, begroot op Afl. 210 aan verschotten, Afl. 50 (aan de griffier van dit Gerecht te betalen) aan griffierecht en Afl. 3.000 (niet aan de griffier van dit Gerecht te betalen) aan salaris van de gemachtigde (2 punten x tarief 6).

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 04-02-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2026:27

Zaaknummer: AUA20250301

Rechters: A.J.J. van Rijen

Advocaten: D.G. Kock

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Schade voor werknemster na ondeugdelijke wijziging pensioenregeling

Werkneemster is niet tijdig en deugdelijk geïnformeerd over een wijziging in de pensioenregeling, namelijk het vervallen van de werknemersbijdrage. Daardoor heeft werknemster de kans gemist om bij een juiste voorstelling van zaken alsnog deel te nemen aan die regeling. In dit eindvonnis staat nog uitsluitend de omvang van de door werknemster geleden pensioenschade vanaf 1 januari 2011 ter discussie. De kantonrechter wijst een beperkt deel van de vordering van € 72.766 toe en begroot de schade op € 5.000. De kantonrechter stelt de kans op deelname per 1 januari 2011 schattenderwijs vast op 50%, hetgeen tevens het percentage is waarvoor causaal verband wordt aangenomen.

In een eerder tussenvonnis heeft de kantonrechter vastgesteld dat werkgeefster is tekortgeschoten in haar verplichting zich als goed werkgever te gedragen, omdat zij haar werknemster niet tijdig en deugdelijk heeft geïnformeerd over een wijziging in de pensioenregeling, namelijk het vervallen van de werknemersbijdrage. Daardoor heeft werknemster de kans gemist om bij een juiste voorstelling van zaken alsnog deel te nemen aan die regeling. In dit eindvonnis staat nog uitsluitend de omvang van de door werknemster geleden pensioenschade vanaf 1 januari 2011 ter discussie. Werkneemster vordert na eisvermeerdering – gebaseerd op een door haar ingeschakeld deskundigenrapport – onder meer het netto-equivalent van € 72.766,13 bruto aan pensioenschade, vermeerderd met wettelijke rente vanaf 1 februari 2023. Werkgeefster concludeert tot afwijzing. Centraal in het debat staat de vraag of werknemster per 1 januari 2011 zou hebben deelgenomen aan de pensioenregeling indien zij correct was geïnformeerd. Werkneemster stelt dat die kans 100% bedraagt: in 2009 had zij wegens een persoonlijke financiële situatie (uitkoop ex-partner) bewust gekozen voor maximaal nettosalaris in plaats van pensioenopbouw, maar in 2011 was die belemmering weggevallen. Werkgeefster betwist dit gemotiveerd en wijst onder meer op

een brief van werknemster uit 2022, waarin zij zelf slechts schreef dat deelname 'waarschijnlijk' een reden zou zijn geweest. Daarnaast is in geschil of de in 2009 toegekende salarisverhoging van € 350 per maand – die gold als compensatie voor het niet deelnemen aan de pensioenregeling – gedurende het gehele verdere dienstverband in het salaris verdisconteerd is gebleven, dan wel op enig moment in latere salarisverhogingen is 'ingegroeid'.

De kantonrechter wijst de vordering gedeeltelijk toe en begroot de schade op € 5.000. De stelling van werknemster dat zij met 100% zekerheid per 1 januari 2011 zou hebben deelgenomen, acht de kantonrechter niet houdbaar. Uit het evaluatieformulier van 2009 blijkt dat werknemers voornaamste motief was gelegen in het willen ontvangen van de werkgeversbijdrage als salarisverhoging en niet in het vermijden van de werknemersbijdrage, zoals werknemster later heeft betoogd. Dit laatste argument verscheen bovendien pas in de akte ná het tussenvonnis, op een moment dat werknemster wist dat de schade via de leer van de kansschade zou worden berekend. De kantonrechter stelt de kans op deelname per 1 januari 2011 schattenderwijs vast op 50%, hetgeen tevens het percentage is waarvoor causaal verband wordt aangenomen. Daarnaast oordeelt de kantonrechter dat de compensatie van € 350 bruto per maand tot het einde van het dienstverband in het salaris is blijven zitten. De salarisverhogingen die werknemster na 2009 ontving, waren prestatiegerelateerd en individueel onderhandeld. Van 'ingroeien' van die compensatie in een latere algemene verhoging is niet gebleken. Dit betekent dat bij het bepalen van de hypothetische pensioenpot het salaris telkens met € 350 dient te worden verminderd. De schade wordt berekend door de werkelijke situatie (nettosalaris ontvangen als compensatie) te vergelijken met de hypothetische situatie (pensioenpot bij deelname). Over de periode 1 januari 2011 tot 1 mei 2020 ontving werknemster € 42.336 bruto (= € 25.211 netto na gemiddeld 40,45% belasting) als salariscompensatie. In de hypothetische situatie had de pensioenpot op 1 mei 2020, inclusief 3,17% jaarlijks rendement, € 55.633 netto bedragen. Na belasting bij uitkering (37,35%) resteert € 34.854,07 netto. Het nettoverschil bedraagt € 9.642,98. Na toepassing van de 50%-kans resulteert dit in een kansschade van € 4.821,49. Afgerond kent de kantonrechter € 5.000 toe, te vermeerderen met wettelijke rente vanaf veertien dagen na dagtekening.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:14307

Zaaknummer: 9915260 \ CV EXPL 22-3266

Rechters: W. Aardenburg

Advocaten: P.F. van den Brink en M. Schildwacht

Wetsartikelen: Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Afstorting lijfrente en pensioen

Eisende partij is tot 2008 medeaandeelhouder/bestuurder geweest van P&S Holding. In 1995 hebben partijen een lijfrenteovereenkomst gesloten. Eisende partij heeft vanaf dat moment daarnaast een pensioenvoorziening opgebouwd in P&S Holding. Eisende partij stelt dat hij op grond van deze overeenkomsten vanaf 1 mei 2024 recht heeft op maandelijkse uitkeringen van lijfrente en pensioen. Omdat P&S Holding weigert die uitkeringen te betalen, vordert eisende partij in deze procedure (kort gezegd) afstorting van de lijfrente en het pensioen. De kantonrechter wijst die vorderingen grotendeels toe. De kantonrechter vindt dat voldoende is komen vast te staan dat eisende partij recht heeft op indexering van zijn pensioen, maar niet dat hij recht heeft op de rekenrente over de lijfrente. Het verweer van P&S Holding dat er is 'geknoeid' met documenten wordt verworpen. Dat geldt ook voor het verweer van P&S Holding dat zij niet tot uitbetaling hoeft over te gaan totdat een te benoemen actuaris door eisende partij volledig is geïnformeerd over de afspraken tussen eisende partij en zijn ex-echtgenote over verevening van het pensioen. Niet gesteld of gebleken is namelijk dat de ex-echtgenote van eisende partij binnen twee jaar na de echtscheiding aan P&S Holding heeft meegedeeld dat er tot pensioenverevning moet worden overgegaan.

Tussen partijen staat vast dat eisende partij een pensioenvoorziening heeft opgebouwd in P&S Holding. Partijen verschillen van mening over de inhoud van deze pensioenvoorziening. In de pensioenbrief van april 1998 is geen recht op indexering van het pensioen opgenomen, maar in de pensioenovereenkomst van december 2005 wel.

P&S Holding betwist de echtheid van de pensioenovereenkomst. Volgens haar heeft eisende partij deze overeenkomst valselijk opgemaakt en valselijk ondertekend om daarmee de inhoud van de pensioenbrief ter zijde te stellen. P&S Holding wijst er in dat verband op dat de handtekening van [A] in de verste verte niet lijkt op de handtekeningen die door [A] zijn geplaatst op de lijfrenteovereenkomst, de pensioenbrief en de vaststellingsovereenkomst. Ook de handtekeningen van eisende partij en zijn ex-vrouw op de pensioenovereenkomst zijn volgens P&S Holding overduidelijk vervalst.

De kantonrechter stelt vast dat de pensioenovereenkomst deel uitmaakte van de administratie van de accountant van P&S Holding. Immers nadat de gemachtigde van eisende partij de 'voor deze zaak van belang zijnde bescheiden' had opgevraagd, heeft de accountant deze overeenkomst – met nog andere bescheiden – aan de gemachtigde van P&S Holding toegestuurd, waarna laatstgenoemde deze aan de gemachtigde van eisende partij heeft gezonden. De pensioenovereenkomst moet dus al lang geleden, voor de uittreding in 2008 van eisende partij als bestuurder van P&S Holding aan de accountant zijn verstrekt. De pensioenovereenkomst is door de accountant van P&S Holding geaccepteerd en gedeponereerd.

In de pensioenovereenkomst is opgenomen dat P&S Holding is vertegenwoordigd door eisende partij. P&S Holding heeft niet betwist dat eisende partij bevoegd was deze overeenkomst namens P&S Holding te sluiten. De vertegenwoordiging door eisende partij bij het afsluiten van zijn eigen pensioenovereenkomst is dus geen reden om aan te nemen dat de pensioenovereenkomst een vervalsing is. De stelling van P&S Holding dat de overeenkomst door eisende partij is vervalst omdat de handtekeningen onder de overeenkomst niet echt zijn, kan ook niet overtuigen. Bij een vergelijking van de handtekeningen van [A] op diverse in het geding gebrachte documenten, valt ook zonder handschriftonderzoek op dat deze handtekeningen (sterk) van elkaar verschillen. Anders dan P&S Holding stelt, is het niet zo dat de handtekeningen van [A] op de pensioenbrief, de lijfrenteovereenkomst en de vaststellingsovereenkomst wél op elkaar lijken. Dat (ook) de handtekening op de pensioenovereenkomst afwijkend is, is dus onvoldoende om aan te nemen dat de handtekening op de pensioenovereenkomst niet van [A] is.

Op de mondelinge behandeling heeft eisende partij erkend dat de handtekening op de pensioenovereenkomst niet van hem is. Hij heeft – onweersproken – toegelicht dat het binnen de vennootschap geregeld voorkwam dat de directeuren handtekeningen voor elkaar plaatsten. Hij acht het dan ook waarschijnlijk dat [A] de handtekening van eisende partij onder de pensioenovereenkomst heeft gezet.

De kantonrechter leidt uit de verklaringen van beide partijen op de mondelinge behandeling af dat zij zich niet zelf met hun pensioen(regelingen) bezig hielden maar dat zij dit overlieten

aan hun toenmalige boekhouder. Die boekhouder kan niet meer om nadere inlichtingen worden gevraagd, omdat hij inmiddels is overleden. Hoe de overeenkomst tot stand is gekomen en wie (voor wie) heeft ondertekend kan op basis van de stellingen van partijen in deze procedure dus niet worden vastgesteld.

Wat wel vaststaat is dat P&S Holding eisende partij in 2018 én 2024 pensioenberekeningen heeft toegestuurd waarbij uitvoering is gegeven aan de in haar eigen administratie aanwezige pensioenovereenkomst en de daarin opgenomen verplichting tot indexatie. P&S Holding ging er dus op basis van haar eigen administratie vanuit dat de pensioenregeling moest worden geïndexeerd en op dat moment is er geen enkele reactie geweest dat de pensioenovereenkomst niet juist zou zijn. De kantonrechter heeft al met al geen reden om aan te nemen dat eisende partij met documenten heeft geknoeid en evenmin om over te gaan tot benoeming van een grafoloog. eisende partij mocht bovendien onder de gegeven omstandigheden gerechtvaardigd vertrouwen op de juistheid van op de informatie die hem tot twee keer toe is verstrekt na berekening door de accountant.

P&S Holding heeft niet betwist dat het pensioen van eisende partij inclusief indexatie per 1 mei 2024 neerkomt op € 3.418,92 bruto per maand. Voor de afkoop van dit pensioen moet volgens eisende partij door P&S Holding een bedrag van € 1.040.966 worden gestort naar een pensioenverzekeraar. eisende partij heeft ter onderbouwing hiervan een offerte van Zwitserleven in het geding gebracht. eisende partij vordert primair afstorting van dit bedrag.

De kantonrechter kan deze vordering niet toewijzen omdat de hoogte van de afkoopsom zal afhangen van de afstortingsdatum. De offerte van Zwitserleven was geldig tot en met 1 mei 2025. Wel toewijsbaar is de subsidiaire vordering van eisende partij (kort gezegd) om over te gaan tot afstorting van de pensioenrechten door pensioen aan te kopen bij een pensioenverzekeraar, waarbij eisende partij vanaf 1 mei 2024 maandelijks recht heeft op een bruto pensioenbetaling van € 3.418,92, met jaarlijkse indexering van 3% en een maandelijks partnerpensioen van € 1.538,50 bruto. De vordering van eisende partij om aan de verplichting een dwangsom te koppelen is ook toewijsbaar. P&S Holding heeft geen verweer gevoerd tegen de gevorderde termijn voor afstorting, noch tegen de hoogte van de dwangsom, noch heeft zij iets opgemerkt over betalingsonmacht ten aanzien van de betaling van dit bedrag ineens. De kantonrechter moet het er dus voor houden dat dit geen probleem vormt. Gelet echter op de hoogte van het af te storten bedrag en de daarvoor nog te ondernemen stappen, ziet de kantonrechter ambtshalve aanleiding een iets ruimere termijn te gunnen om aan de verplichtingen te voldoen en de dwangsom te matigen als in het dictum vermeld. Voor zover afstorting ten aanzien van het verleden niet mogelijk is (zoals eisende partij zelf in zijn dagvaarding onder randnummer 27 vermeldt), gaat de kantonrechter ervan uit dat P&S Holding het netto equivalent van de maandelijks pensioenuitkering van € 3.418,92 bruto

vanaf 1 mei 2024 tot het moment van afstorting aan eisende partij zal betalen. Hoewel eisende partij zijn subsidiaire vordering in de hoofdzaak hier niet op heeft ingericht, heeft hij hier wel recht op en ziet de kantonrechter aanleiding tot deze vermelding.

Bij de oprichting van P&S Holding hebben eisende partij en [A] ieder hun aandeel in de vennootschap onder firma ingebracht, waarbij de FOR en de stakingswinst geruisloos zijn omgezet in een stamrechtverplichting van P&S Holding. Ten bedrage van de opgebouwde FOR (van fl. 5.000) en de stakingswinst (van fl. 65.000) heeft eisende partij een lijfrente bedongen van P&S Holding. In de tussen partijen in 1995 gesloten lijfrenteovereenkomst staat het volgende:

‘Artikel 1

a. De Vennootschap verplicht zich aan de Verzekeringnemer op zijn vroegst met ingang van 1 juni 2019 (...) uit het op te bouwen lijfrentekapitaal een lijfrente uit te keren waarvan de maandelijkse termijn nog nader zal worden overeengekomen.

b. Het doelvermogen bedraagt f 71.071. (...)

Eisende partij stelt dat voor de berekening van de inmiddels opgebouwde lijfrente uitgegaan moet worden van de door P&S Holding gehanteerde rekenrente van 6,75%. Uitgaande van de door P&S Holding in 2018 aan hem verstrekte berekening zou de lijfrente hierdoor inmiddels zijn aangegroeid tot € 271.811,92. Dat is volgens eisende partij door P&S Holding ook administratief en fiscaal zo verwerkt. Het in de overeenkomst opgenomen woord ‘doelvermogen’ kan volgens eisende partij nooit zo worden uitgelegd dat dit ook het eindvermogen is. Dit bedrag was namelijk al min of meer beschikbaar bij de aankoop van de lijfrente.

P&S Holding voert hiertegen verweer en stelt dat (een medewerker van) haar accountant in de administratie en in de berekening van 2018 ten onrechte van een renteophoging is uitgegaan. Volgens P&S Holding heeft eisende partij op basis van de lijfrenteovereenkomst geen recht op renteophoging, maar alleen op het overeengekomen doelvermogen van fl. 71.071. Het doelvermogen is volgens P&S Holding het eindvermogen. Op de mondelinge behandeling heeft de accountant bevestigd dat er een fout is gemaakt en aangegeven dat hiervoor gecorrigeerde aangiftes zullen worden verstuurd.

Voor de beantwoording van de vraag wat partijen precies met elkaar zijn overeengekomen, moet de lijfrenteovereenkomst worden uitgelegd. Hiervoor zijn niet alleen de letterlijke bewoordingen van de overeenkomst belangrijk, maar ook de zin die partijen in de gegeven

omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en wat zij in dat opzicht redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten (het *Haviltex*-criterium).

Nu partijen zich niet zelf met hun pensioen(regeling) bezig hielden, kunnen zij over de totstandkoming van de lijfrenteovereenkomst niets verklaren. eisende partij heeft ter onderbouwing van zijn stelling dat het in de overeenkomst opgenomen woord 'doelvermogen' niet als eindvermogen moet worden uitgelegd, gewezen op artikel 3.29 van de Wet Inkomstenbelasting. In dit artikel staat dat waardering van pensioen- en soortgelijke verplichtingen plaatsvindt met inachtneming van algemeen aanvaarde actuariële grondslagen waarbij een rekenrente in aanmerking wordt genomen van ten minste 4%. Het kan volgens eisende partij dus nooit de bedoeling zijn geweest dat het ingebrachte bedrag aan lijfrente ook het eindvermogen zou zijn. eisende partij miskent hiermee dat de fiscale rekenregels waar P&S Holding aan moet voldoen, hem geen directe aanspraak geven op de uitkomst hiervan. Partijen zijn het erover eens dat renteophoging gangbaar is bij het gebruik van een lijfrente als pensioenvoorziening, maar dat dat in dit geval ook de bedoeling was blijkt nergens uit. eisende partij heeft vanaf de oprichting van P&S Holding ook pensioen opgebouwd in P&S Holding. Hiervoor is vastgesteld dat dat pensioen jaarlijks moet worden geïndexeerd. Het is dus goed voorstelbaar dat de lijfrente alleen was bedoeld om het moment van overgang te fixeren. Stakingswinst en fiscale oudedagsreserve zijn bovendien begrippen die boekhoudkundig worden gehanteerd, maar tegenover dergelijke posten in de boekhouding hoeft niet noodzakelijkerwijs een 'potje met geld' te staan. eisende partij heeft bovendien niet uitgelegd waarom voor hem twee volledige pensioenregelingen boven op elkaar zouden gelden. De kantonrechter legt het woord 'doelvermogen' om alle genoemde redenen zo uit dat hiermee het aan eisende partij uit te keren eindvermogen is bedoeld.

Het overeengekomen doelvermogen komt neer op een lijfrente van € 32.251. De vordering van eisende partij om binnen veertien dagen na dit vonnis over te gaan tot afstorting van de lijfrenteverplichting op een door eisende partij op te geven bankrekening bij Rabobank, zal worden toegewezen tot dit bedrag. Gelet op de hoogte van de afkoopsom, zal de daaraan gekoppelde dwangsom worden gematigd tot € 500 per dag, met een maximum van € 10.000.

P&S Holding heeft opgemerkt dat een actuaris zou moeten worden benoemd zodat rekening kan worden gehouden met de pensioenverplichtingen van eisende partij ten opzichte van zijn ex-echtgenote. eisende partij en zijn ex-echtgenote zijn in 2011 gescheiden en P&S Holding stelt dat een deel van het pensioen aan de ex-echtgenote van eisende partij toekomt. Om aan haar zorgplicht als pensioenuitvoerder te voldoen wil P&S Holding dat een actuaris het verveningsdeel vaststelt.

De kantonrechter gaat op de suggestie van P&S Holding om een actuaris te benoemen niet in.

P&S Holding is alleen verplicht tot uitbetaling van een verveningsdeel aan de ex-echtgenote van eisende partij als P&S Holding binnen twee jaar na de echtscheiding een verzoek hiertoe had ontvangen (art. 2 lid 2 Wet verevening pensioenrechten bij scheiding). Het staat vast dat P&S Holding een dergelijk verzoek niet heeft ontvangen. P&S Holding moet daarom het hele pensioen aan eisende partij uitbetalen. Reeds omdat er geen actuaris wordt benoemd, kan eisende partij ook niet worden verplicht documenten aan de actuaris over te leggen.

Eisende partij en zijn ex-echtgenote hebben een echtscheidingsconvenant gesloten, waarin is opgenomen dat geen pensioenverevening zal plaatsvinden. P&S Holding verwijt eisende partij dat hij zijn ex-echtgenote heeft misleid bij het sluiten van dit convenant, door haar niet te informeren over het bij P&S Holding opgebouwde pensioen. Als dit waar is, dan kan de ex-echtgenote zich mogelijk richten tot eisende partij om te bewerkstelligen dat het pensioen alsnog in de verdeling wordt betrokken. Dat is echter een zaak tussen eisende partij en zijn ex-echtgenote. P&S Holding heeft geen juridische basis om zich op te stellen als hoeder van de belangen van de ex-echtgenote. Zij kan ook niet meer worden verplicht tot uitbetaling van een eventueel verevend deel van de pensioenaanspraken aan de ex-echtgenote.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:7234

Zaaknummer: 11839122

Rechters: A.R. Creutzberg

Advocaten: G. de Gelder en J.W.H. Peters

Wetsartikelen: 2 lid 2 WVPS

RECHTSPRAAK

Echtscheidingsverzoek afgewezen wegens pensioenverweer

Verzoek tot echtscheiding van man. Pensioenverweer van vrouw slaagt, waardoor verzoek tot echtscheiding wordt afgewezen.

De man en de vrouw zijn gehuwd in 2001 in Frankrijk. De man en de vrouw hebben de Franse nationaliteit. Zij zijn gehuwd onder huwelijkse voorwaarden. Partijen hebben twee (jong)meerderjarige kinderen. De man verzoekt om de echtscheiding uit te spreken, met uitvoerbaarverklaring bij voorraad. De vrouw voert – na wijziging – een pensioenverweer tegen de verzochte echtscheiding. Daarnaast verzoekt de vrouw (subsidiar) zelfstandig om vaststelling van door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie.

De door de man gestelde duurzame ontwrichting van het huwelijk is door de vrouw niet bestreden en staat dus in rechte vast, zodat het daarop steunende niet weersproken verzoek tot echtscheiding – in beginsel – als op de wet gegrond voor toewijzing vatbaar is.

De vrouw heeft echter een pensioenverweer opgeworpen. De rechtbank stelt voorop dat volgens vaste jurisprudentie het pensioenverweer van de vrouw een preliminair verweer is, waarop moet worden beslist voordat eventueel de echtscheiding kan worden uitgesproken. Het pensioenverweer ziet volgens de wetsgeschiedenis van artikel 1:153 BW uitsluitend op pensioenuitkeringen bij vooroverlijden van de partij die de echtscheiding verzoekt, dus op nabestaandenpensioen.

De man voert aan dat het pensioenverweer van de vrouw te laat is ingediend, omdat zij in deze procedure in eerste instantie met het verzoek tot echtscheiding heeft ingestemd en daarmee de duurzame ontwrichting vast is komen te staan. De rechtbank overweegt dat het partijen vrij staat om gedurende een procedure een ander standpunt te laten prevaleren. De man heeft zijn standpunt niet verder toegelicht, zodat de rechtbank hieraan voorbijgaat en het pensioenverweer inhoudelijk zal behandelen.

De hoogte van het door de vrouw gestelde partnerpensioen is door de man slechts zeer in het algemeen betwist, zodat de rechtbank – bij gebrek van verdere gegevens – ervan uitgaat dat de vrouw bij vooroverlijden van de man tijdens het huwelijk tot aan haar eigen overlijden een

partnerpensioen van € 4.500 per maand zal ontvangen. Volgens de man heeft de vrouw na echtscheiding geen recht op partneralimentatie. Hoewel de rechtbank dat onwaarschijnlijk acht gezien de inkomens – en het significante verschil daartussen – van partijen, zal de rechtbank hier eerst ingaan op de situatie dat de vrouw inderdaad geen recht heeft op partneralimentatie. In dat geval heeft de vrouw na echtscheiding bij vooroverlijden van de man geen recht op een partnerpensioen, nu het EPO-reglement bepaalt dat na echtscheiding een partnerpensioen alleen wordt uitgekeerd als er recht op partneralimentatie zou zijn. Daarmee zou het vooruitzicht van de vrouw op het partnerpensioen van € 4.500 per maand door de echtscheiding in zijn geheel teloor gaan. Als de vrouw daarentegen wel partneralimentatie zou ontvangen, doet zich de situatie voor die de vrouw heeft geschetst: bij vooroverlijden van de man gedurende de periode dat de vrouw partneralimentatie ontvangt, krijgt zij partnerpensioen tot aan de einddatum van de partneralimentatie. Bij vooroverlijden van de man na de periode dat zij partneralimentatie ontvangt, krijgt de vrouw niets. Ook in die gevallen is haar vooruitzicht op partnerpensioen in ernstige mate verminderd dan wel teloorgegaan.

De man heeft aangevoerd dat de vrouw er door de echtscheiding niet financieel op achteruit gaat bij zijn vooroverlijden, omdat zij begunstigde is bij een door de man afgesloten EPO levensverzekering bij overlijden en ook begunstigde is bij een levensverzekering bij Nationale Nederlanden (NN). De vrouw heeft de financiële compensatie die uit deze twee polissen zou voortvloeien betwist. De EPO levensverzekering is volgens de vrouw geen echte polis, maar een arbeidsvoorwaardelijke regeling die vervalt zodra de man met pensioen gaat. Mocht de man onverhoopt overlijden voorafgaand aan zijn pensioen, dan ontvangt de vrouw slechts een kwart van het totale bedrag dat vrijkomt, omdat er vier begunstigden zijn. Dat totale bedrag is ongeveer € 38.000 en staat niet in verhouding tot het partnerpensioen. Met betrekking tot de levensverzekering bij NN geeft de vrouw aan dat die polis haar rechten zou kunnen geven uit hoofde van erfgenaamschap, maar dat zij bij echtscheiding geen erfgenaam meer zou zijn, waardoor zij ook geen rechten meer aan deze polis zou kunnen ontlenen. Aangezien de polis niet (tijdig) is overgelegd, kan de vrouw daar verder niks over zeggen.

De rechtbank is van oordeel dat het, in het licht van de betwisting door de vrouw, op de weg van de man had gelegen om nader te onderbouwen wat de polissen betekenen voor de vrouw na echtscheiding en bij vooroverlijden van de man. Nu hij dat niet heeft gedaan, maar slechts de polissen heeft genoemd, gaat de rechtbank niet mee in het betoog dat deze polissen een billijke compensatie bieden voor de achteruitgang in het partnerpensioen van de vrouw na echtscheiding en bij vooroverlijden van de man.

Met betrekking tot het beroep van de man op de uitzonderingen uit artikel 1:153 lid 2 BW overweegt de rechtbank als volgt. De man stelt ten eerste dat van de vrouw kan worden

verwacht dat zij zelf voorzieningen treft, bijvoorbeeld door meer te gaan werken, wanneer het partnerpensioen vermindert of wegvalt. Volgens de vrouw kan zij niet meer werken dan zij op dit moment doet. Zij heeft ter onderbouwing van haar standpunt een verslag van haar behandelend arts overgelegd, waarin staat dat de vrouw door onder meer de gevolgen van borstkanker niet in staat is om meer te werken. De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de gemotiveerde betwisting door de vrouw, de man zijn stelling onvoldoende heeft onderbouwd. De rechtbank gaat daarom voorbij aan het betoog van de man dat artikel 1:153 lid 2 sub a BW van toepassing is. Ten tweede stelt de man dat de duurzame ontwrichting van het huwelijk overwegend aan de vrouw is te wijten, vanwege haar onaangename gedrag op het moment dat hij haar geen financiële concessies wilde doen. De vrouw betwist deze stelling van de man. Zij geeft aan dat partijen geen gelukkig huwelijk hadden en dat zij vanwege huiselijk geweld de echtelijke woning moest verlaten. De rechtbank constateert dat geen van partijen zijn/haar standpunt heeft onderbouwd. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om aan te nemen dat het aan de vrouw te wijten is dat het huwelijk duurzaam is ontwricht, zodat de rechtbank ook voorbijgaat aan het betoog van de man dat artikel 1:153 lid 2 sub b BW van toepassing is.

De rechtbank concludeert dat de man de echtscheiding heeft verzocht, dat als gevolg van de verzochte echtscheiding een bestaand vooruitzicht op uitkeringen aan de vrouw na vooroverlijden van man zou teloorgaan of in ernstige mate zou verminderen en dat de man hier geen billijke voorzieningen voor heeft getroffen. Het pensioenverweer van de vrouw slaagt. De rechtbank wijst daarom het verzoek van de man tot echtscheiding af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:2163

Zaaknummer: C/09/651505

Rechters: C. Witteman

Advocaten: Ch.M. van Beuningen en K.A. Boshouwers

Wetsartikelen: 1:153 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever is na te laat betaalde pensioenpremies wettelijke rente en incassokosten verschuldigd

Gedaagde heeft pensioenpremie werknemers ondanks aanmaning te laat betaald. Pensioenfonds vordert de wettelijke rente en buitengerechtelijke incassokosten. Die worden toegewezen.

Gedaagde heeft een factuur van Pensioenfonds Schoonmaak niet op tijd betaald, ook niet nadat Pensioenfonds Schoonmaak gedaagde daarvoor heeft aangemaand. Daarom heeft Pensioenfonds Schoonmaak haar factuur verhoogd met rente en buitengerechtelijke incassokosten. Gedaagde heeft de factuur van Pensioenfonds Schoonmaak betaald, maar de bijkomende rente en kosten niet. Die vordert Pensioenfonds Schoonmaak in deze procedure. De kantonrechter oordeelt dat gedaagde deze rente en incassokosten moet betalen, omdat hij de factuur niet op tijd heeft betaald.

Gedaagde moet op grond van de wet pensioenpremies betalen voor zijn werknemers, omdat deze verplicht deelnemen aan het daartoe aangesloten bedrijfstakpensioenfonds. Voor het versturen van een factuur voor de verplichte premies moet gedaagde loongegevens van zijn werknemers sturen aan Pensioenfonds Schoonmaak. Over januari 2025 heeft Pensioenfonds Schoonmaak van gedaagde geen loongegevens ontvangen, dus is op 14 april 2025 een factuur van € 2.134,29 aan gedaagde gestuurd op basis van geschatte gegevens. Die factuur betaalde gedaagde niet, ook niet na herinneringen die zijn gestuurd op 5 en 15 mei 2025. Daarna heeft Pensioenfonds Schoonmaak een incassobedrijf ingeschakeld, die gedaagde nogmaals op 27 mei en 2 juni 2025 heeft aangemaand tot betaling. Omdat gedaagde uiteindelijk de loongegevens heeft verstrekt, is op 3 juni 2025 op basis daarvan een creditfactuur van € 596,37 opgemaakt. Het restbedrag is door gedaagde op 10 juni 2025 betaald. Gedaagde stelt dat hij de aanmaningen van Pensioenfonds Schoonmaak nooit heeft ontvangen en vindt dat Pensioenfonds Schoonmaak prematuur een incassobureau heeft ingeschakeld voor de betaling. De hoogte van de factuur stond namelijk nog niet vast, omdat die gebaseerd was op een schatting. Gedaagde stelt verder dat Pensioenfonds Schoonmaak zijn vordering pas nadat deze door gedaagde was betaald uit handen heeft gegeven.

De kantonrechter oordeelt dat gedaagde de wettelijke handelsrente over de factuur van Pensioenfonds Schoonmaak moet betalen. Gedaagde was namelijk te laat met de betaling van de factuur en de verweren van gedaagde slagen niet.

Het verweer van gedaagde dat hij de aanmaningen van Pensioenfonds Schoonmaak niet heeft ontvangen, gaat niet op. Pensioenfonds Schoonmaak heeft gemotiveerd gesteld dat het de herinneringen aan het bij hem bekende e-mailadres van gedaagde heeft verzonden. Latere e-mails van het incassobureau zijn ook naar dit e-mailadres gestuurd. Uit screenshots van het incassobureau is te zien dat e-mails van 12 juni 2025 en 16 juli 2025 door gedaagde zijn geopend en dat de e-mails van 27 mei 2025 en 2 juni 2025 door gedaagde zijn ontvangen. Ook is op 2 juni 2025 telefonisch met een medewerker van gedaagde gesproken over de factuur die nog betaald moest worden. Dat gedaagde de e-mails niet heeft ontvangen of niet wist van de factuur, is dus niet aannemelijk geworden. Het feit dat gedaagde via hetzelfde e-mailadres zijn conclusie van dupliek heeft ingediend bevestigt de kantonrechter in dit oordeel.

Dat de hoogte van de factuur was geschat en dus nog niet vaststond klopt, maar dat komt voor rekening en risico van gedaagde. Hij is zelf namelijk verantwoordelijk voor het (tijdig) opsturen van de juiste loongegevens van zijn personeel, op basis waarvan Pensioenfonds Schoonmaak een juiste factuur kan opmaken. Dat heeft gedaagde niet gedaan.

Tot slot heeft gedaagde zijn stelling dat Pensioenfonds Schoonmaak zijn vordering pas nadat deze door gedaagde was betaald uit handen heeft gegeven niet onderbouwd. Bovendien blijkt uit de stukken die Pensioenfonds Schoonmaak heeft overgelegd het tegendeel van de stelling van gedaagde.

Volgens Pensioenfonds Schoonmaak bestaat de wettelijke rente tot 28 april 2025 uit € 35,91 en gedaagde tegen de hoogte hiervan geen verweer tegen gevoerd. Dit bedrag komt de kantonrechter ook niet ongegrond voor en zal daarom worden toegewezen. De gevorderde wettelijke rente over dit bedrag is op grond van de wet niet toewijsbaar, omdat het hier gaat over al berekende rente en deze nog niet over een heel jaar verschuldigd is.

gedaagde moet ook de buitengerechtelijke kosten aan Pensioenfonds Schoonmaak betalen. De vordering moet worden beoordeeld op grond van artikel 6:96 BW en het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten (hierna: het Besluit). Pensioenfonds Schoonmaak heeft voldoende gesteld en onderbouwd dat buitengerechtelijke incassowerkzaamheden zijn verricht. Pensioenfonds Schoonmaak heeft daarom recht op een vergoeding voor de kosten van die werkzaamheden. Pensioenfonds Schoonmaak heeft het gevorderde bedrag aan buitengerechtelijke incassokosten vermeerderd met btw. Omdat Pensioenfonds Schoonmaak geen ondernemer is, wordt de vergoeding verhoogd met btw. Daarom zal een bedrag van €

387,37 worden toegewezen. Omdat de wettelijke handelsrenteregeling van artikel 6:119a en 6:119b BW niet van toepassing is op schadevergoedingsbedragen, is alleen de wettelijke rente van artikel 6:119 BW toewijsbaar over dit bedrag.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:575

Zaaknummer: 11926691 \ UC EXPL 25-8128

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: Flanderijn & Van Eck

Wetsartikelen: 6:96 BW, 6:119 BW, 6:119a BW, 6:119b BW en Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten

RECHTSPRAAK

Ontslag gemeente ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding inclusief pensioenschade

In deze zaak verzoekt de gemeente om ontbinding van de arbeidsovereenkomst met verweerder. De kantonrechter wijst het verzoek toe, omdat er een redelijke grond is voor ontbinding, te weten een verstoorde arbeidsverhouding. Aan verweerder wordt, naast een transitievergoeding, een billijke vergoeding toegekend, omdat de ontbinding het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen van de gemeente. De door werknemer gestelde pensioenschade wordt daarbij gedeeltelijk meegenomen, waarbij niet kan worden uitgesloten dat werknemer bij een eventuele andere werkgever wellicht nog pensioen kan opbouwen. Ook moet de gemeente een passende regeling treffen voor verweerder, zoals dat is beschreven in de cao.

Werknemer is per 1 januari 2007 in dienst getreden bij de gemeente Middelburg (hierna: de gemeente). Werknemer bekleedt een hogere functie, als eerste adviseur van het college van B&W. Na een periode van onenigheid tussen onder meer werknemer en het college over de inrichting van de afdeling van werknemer, is werknemer op 24 augustus 2025 voor drie maanden geschorst. Over deze schorsing is een persbericht gepubliceerd. De gemeente verzoekt ontbinding van de arbeidsovereenkomst, primair vanwege een onoplosbaar verschil van inzicht, subsidiair vanwege disfunctioneren, meer subsidiair vanwege een verstoorde arbeidsverhouding en uiterst subsidiair vanwege een combinatie van deze gronden. De gemeente stelt dat het huidige college sinds zijn aantreden in 2022 problemen heeft ervaren met werknemer in zijn rol als eerste adviseur van het college. Daarnaast is er volgens de gemeente een fundamenteel verschil van inzicht ontstaan over de wijze waarop werknemer de ambtelijke organisatie leidt. Dit verschil van inzicht is tot uiting gekomen in het kader van de organisatieontwikkeling. Werknemer heeft de ernst van de kritiek van het college op zijn functioneren miskend en volledig eigenstandig geopereerd. Het college heeft inmiddels het vertrouwen in werknemer opgezegd. Volgens de gemeente heeft werknemer ondubbelzinnig

laten blijken het niet eens te zijn met de wijze waarop het college de organisatie wenst in te richten en toekomstgericht wil laten ontwikkelen. Werknemer heeft dit weersproken. Hij stelt zich op het standpunt een zorgvuldig besluitvormingstraject te hebben doorlopen. Hierin zijn meerdere adviezen uitgebracht en gewogen. Hem wordt nu verweten dat hij niet een tweehoofdige directie heeft aangesteld maar dit is volgens werknemer nooit aan hem opgedragen. Het gestelde verschil van inzicht gaat volgens werknemer in werkelijkheid over de wijze waarop werknemer zijn functie uitoefent en samenwerkt met het college.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Er is geen sprake van een voldragen d-grond. Bovendien is werknemer geen begeleiding aangeboden om zijn functioneren te verbeteren. De collegeleden hebben openlijk het vertrouwen in werknemer opgezegd en zij zien geen mogelijkheid om dit te herstellen. Gelet op de vertrouwensrelatie die er dient te bestaan tussen het college en werknemer, ziet de kantonrechter niet op welke manier er in de toekomst nog sprake zou kunnen zijn van een vruchtbare samenwerking. Deze omstandigheid rechtvaardigt daarom de ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De gemeente stelt dat herplaatsing niet in de rede ligt en werknemer heeft dit niet weersproken. De kantonrechter gaat er daarom van uit dat herplaatsing niet aan de orde is. De transitievergoeding wordt toegewezen en de arbeidsovereenkomst wordt ontbonden. Na het gesprek op 4 juli 2025 heeft de gemeente geen pogingen willen ondernemen om de vertrouwensbreuk te herstellen. Werknemer heeft voorgesteld om door middel van mediation met elkaar in gesprek te gaan maar daar heeft de gemeente niet aan willen meewerken. De gemeente heeft aangestuurd op een vaststellingsovereenkomst en toen werknemer daar niet aan wilde meewerken is er een extern onderzoek gestart en is werknemer uiteindelijk geschorst. Naar het oordeel van de kantonrechter heeft de gemeente door deze handelwijze een onherstelbaar verstoorde arbeidsverhouding laten ontstaan. De gemeente wordt veroordeeld een passende regeling te treffen, zoals beschreven in de toepasselijke Cao Gemeenten (artikel 10.22, een passende regeling bij disfunctioneren). De gemeente stelt zich op het standpunt dat een dergelijke regeling niet op zijn plaats is omdat werknemer een groot aandeel heeft in de verstooring van de arbeidsverhouding, maar hierin volgt de kantonrechter haar niet. In het voorgaande is geoordeeld dat de verstoorde arbeidsverhouding juist in ernstige mate aan de gemeente te wijten is. Er wordt een billijke vergoeding van € 120.000 toegekend. Hierbij speelt de strekking van de WNT mee. Ook speelt mee dat werknemer in een gesprek met de gemeente heeft aangegeven dat hij per 1 januari 2027 wellicht wilde stoppen met werken. De door werknemer gestelde pensioenschade wordt daarbij gedeeltelijk meegenomen, waarbij niet kan worden uitgesloten dat werknemer bij een eventuele andere werkgever wellicht nog pensioen kan opbouwen. De gemeente wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 03-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:617

Zaaknummer: 11961322 - AZ VERZ 25-57

Rechters: Swaanen

Advocaten: J.J. Blanken, V. Stavleu en K.F.A.M. Weijling

Wetsartikelen: 7:671b lid 9 sub a B en 7:686a lid 6 BW

RECHTSPRAAK

Manege die naast paardrijlessen zorgactiviteiten verricht, valt onder verplichtstelling PFZW

Geschil over de vraag of een zorgmanege onder de werkingssfeer van PFZW valt. De activiteiten bestaan hoofdzakelijk uit paardrijlessen. Vanaf 2021 is er kleinschalige dagbesteding voor mensen met een zorgvraag. Werkgeefster verleent volgens de kantonrechter zorg in de vorm van begeleiding (art. I-A ad a sub 4), gefinancierd uit de Wmo en Wlz. Dat haar activiteiten hoofdzakelijk uit rijlessen bestaan, doet niet ter zake: voor deze categorie geldt geen hoofdzakelijkheids criterium. Het beroep op de ggz-uitzondering slaagt evenmin, nu werkgeefster niet heeft betwist dat deze uitzondering uitsluitend ziet op zorg door psychologen en psychotherapeuten.

Werkgeefster exploiteert een manegebedrijf waarvan de activiteiten hoofdzakelijk bestaan uit het aanbieden van paardrijlessen. Vanaf 1 januari 2021 biedt zij daarnaast zorgactiviteiten aan in de vorm van kleinschalige dagbesteding voor mensen met een zorgvraag, gericht op het werken aan zelfstandigheid, zelfvertrouwen en sociale vaardigheden. Zij heeft hiervoor een orthopedagoog in dienst en ontvangt financiering op grond van de Wmo en de Wlz. PFZW, het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds voor de sector Zorg en Welzijn, heeft werkgeefster bij brief van 14 maart 2025 meegedeeld dat zij vanaf 1 januari 2021 verplicht is aangesloten. PFZW heeft vier premiefacturen gestuurd over de periode januari 2023 tot en met januari 2025, die werkgeefster onbetaald heeft gelaten. In conventie vordert werkgeefster een verklaring voor recht dat zij niet onder de werkingssfeer van PFZW valt. Zij voert daartoe aan dat zij geen zorginstelling is en dat haar zorgactiviteiten inhoudelijk gelijk zijn aan de reguliere manegeactiviteiten, zij het met meer persoonlijke aandacht. Subsidiar stelt zij dat de uitzondering voor generalistische basis-ggz op haar van toepassing is. Meer subsidiar betoogt zij dat haar activiteiten beter passen bij de categorie welzijnswerk en maatschappelijke dienstverlening (art. I-A ad g), waarvoor een hoofdzakelijkheids criterium van meer dan 50% geldt waaraan zij niet voldoet. In reconventie vordert PFZW onder meer een spiegelbeeldige

verklaring voor recht en betaling van de openstaande premiefacturen.

De kantonrechter past de cao-norm toe en oordeelt dat de bewoordingen van het verplichtstellingsbesluit doorslaggevend zijn. Het besluit vereist niet dat een werkgever een zorginstelling is. Bepalend is uitsluitend of de werkgever een van de omschreven vormen van zorg verleent. Werkgeefster verleent zorg in de vorm van begeleiding (art. I-A ad a sub 4), gefinancierd uit de Wmo en Wlz. Dat haar activiteiten hoofdzakelijk uit rijlessen bestaan, doet niet ter zake: voor deze categorie geldt geen hoofdzakelijkheids criterium. Het beroep op de ggz-uitzondering slaagt evenmin, nu werkgeefster niet heeft betwist dat deze uitzondering uitsluitend ziet op zorg door psychologen en psychotherapeuten. Het betoog dat zij onder de categorie welzijnswerk valt, wordt verworpen omdat haar dagbestedingsactiviteiten niet gericht zijn op arbeidsparticipatie en niet worden gefinancierd vanuit de Participatiewet. De vordering in conventie wordt afgewezen. In reconventie verklaart de kantonrechter voor recht dat werkgeefster vanaf 1 januari 2021 onder de verplichtstelling van PFZW valt en veroordeelt haar tot betaling van de premiefacturen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:371

Zaaknummer: 11813542 UC EXPL 25-6155 JH/1050

Rechters: D.A. van Steenbeek

Advocaten: F. Huisman en E. Lutjens

Wetsartikelen: Pensioenwet

RECHTSPRAAK

Schadeberekening na ongeval werknemer inclusief onderbouwing pensioenschade

Een werknemer heeft een arbeidsongeval gehad. De rechtbank heeft eiser in de gelegenheid gesteld zijn schadebegroting nader te onderbouwen en toe te lichten door een vergelijking te maken in inkomen tussen de feitelijke situatie en de hypothetische situatie zonder ongeval. Nu zowel de berekening van bedrijf 1 als de berekening van bedrijf 2 niet voldoet aan hetgeen hiervoor is overwogen, dienen de schadeberekeningen te worden herzien. Op de herziene schadeberekening mag bij akte worden gereageerd.

De rechtbank heeft eiser in de gelegenheid gesteld zijn schadebegroting nader te onderbouwen en toe te lichten door een vergelijking te maken in inkomen tussen de feitelijke situatie en de hypothetische situatie zonder ongeval.

In dit rapport van bedrijf 1 is het inkomensverlies over de periode mei 2018 tot mei 2028 berekend op een nettobedrag van € 160.576 en de pensioenschade over dezelfde periode op een bedrag van € 19.981 netto. De totale schade over bedoelde periode is aldus becijferd op € 180.557 netto.

In verband met de kosten verbonden aan het opstellen van deze berekening heeft eiser zijn eis vermeerderd met een bedrag van € 2.613,60 inclusief btw. Nu Diversey op dit punt geen verweer heeft gevoerd zal de kantonrechter dit bedrag bij eindvonnis toewijzen.

Diversey heeft daarentegen wel verweer gevoerd tegen de door eiser overgelegde schadeberekening. Zij heeft dat gedaan door een rekenrapport op te laten stellen door bedrijf 2. Eiser ontving over de jaren 2018 tot en met 2028 waar het betreft de zorgtoeslag en het kindgebonden budget in de situatie met ongeval een totaalbedrag van € 12.150 meer c.q. zal meer ontvangen dan in de situatie zonder ongeval. Dit bedrag dient dan ook in mindering te worden gebracht op de inkomensschade.

Bij de berekening van de pensioenschade heeft bedrijf 1 als uitgangspunt genomen dat eiser vanaf 1 mei 2025 zijn resterende verdien capaciteit niet benut. Bedrijf 2 heeft daarentegen ook een scenario B1 opgesteld waarbij de resterende verdien capaciteit wel wordt benut en pensioen wordt opgebouwd door dit inkomen uit arbeid.

De kantonrechter overweegt dat niet valt in te zien waarom uitgegaan zou moeten worden van de situatie dat eiser vanaf 1 mei 2025 tot mei 2028 zijn resterende verdien capaciteit niet zou kunnen benutten. Partijen hebben het niet nodig geacht een deskundige te benoemen die de resterende verdien capaciteit van eiser vaststelt. Ook eiser heeft opgemerkt dat de resterende verdien capaciteit reeds tot uitdrukking is gekomen in het arbeidsongeschiktheidspercentage dat in het kader van de WIA is vastgesteld. Dat eiser daadwerkelijk een reële mogelijkheid heeft om zijn resterende verdien capaciteit te benutten, blijkt ook uit de omstandigheid dat hij in 2024 inkomen uit arbeid heeft genoten in verband waarmee hij tijdelijk ook een loonaanvullingsuitkering heeft genoten in plaats van een vervolguikering. Dat eiser niet is gere-integreerd bij Diversey en dat Diversey een loonsanctie is opgelegd vanwege onvoldoende re-integratieactiviteiten zoals eiser stelt, doet daar niet aan af. Eiser is in het kader van de WIA geschikt geacht voor passende functies en de daarmee verband houdende verdien capaciteit ligt ten grondslag aan de mate van het arbeidsongeschiktheid in het kader van de WIA. Het gaat aldus niet langer om de vraag of passende functies bij Diversey aanwezig zijn.

In het tussenvonnis van 3 december 2024 is overwogen dat, het ongeval weggedacht, het niet aannemelijk wordt geacht dat eiser tot de pensioengerechtigde leeftijd bij Diversey werkzaam zou zijn gebleven in zijn werk als heftruckchauffeur in ploegendienst. Zoals hiervoor al is overwogen, betekent dat niet dat de kantonrechter het onwaarschijnlijk acht dat eiser succesvol zal kunnen re-integreren in andere, passende functies. Dat is een andere beoordeling.

Het bovenstaande leidt de kantonrechter tot de conclusie dat voor de reeds verstreken periode uitgegaan moet worden van een vergelijking tussen het inkomen dat eiser zou hebben genoten als het ongeval niet zou zijn gebeurd met het inkomen dat hij daadwerkelijk heeft genoten, dus inclusief het inkomen uit arbeid dat eiser in 2024 heeft genoten en waardoor hij tijdelijk een loonaanvullingsuitkering heeft ontvangen, zoals bedrijf 2 heeft gedaan. Ook bij de berekening van de pensioenschade dient van deze feitelijke situatie uitgegaan te worden.

Bij de vergelijking van het inkomen met en zonder ongeval naar de toekomst (tot mei 2028) dient wel rekening gehouden met de kansen van eiser om de resterende verdien capaciteit te benutten zoals die zijn genoemd in de monitor van het UWV. Dat betekent dat voor die periode een scenario A en een scenario B uitgewerkt dient te worden zoals opgenomen op

pagina 17 van het rapport van bedrijf 2. Als de kantonrechter het goed ziet, heeft bedrijf 2 op pagina 18 van het rapport de percentages genoemd in de monitor van het UWV, toegepast op het totale resultaat van de scenario's A en B en dat is niet correct. Dit geldt alleen voor de toekomstige schade. Ook voor pensioenschade dient hetzelfde uitgangspunt genomen te worden: tot het moment van berekenen uitgaan van de feitelijke situatie en naar de toekomst rekening houden met de twee scenario's en de percentages zoals genoemd in de monitor.

De kantonrechter is van oordeel dat conform de berekening van bedrijf 2 tot de kapitalisatiedatum geïndexeerd dient te worden conform de cao Diversey. Dit geeft immers een beter beeld van de inkomen dat eiser zou hebben genoten in de situatie zonder ongeval. Dit heeft vervolgens ook gevolgen voor de berekening van de pensioenschade.

Verder heeft bedrijf 1 rekening gehouden met een koopsom voor nabestaandenpensioen en heeft bedrijf 2 dat niet gedaan. De kantonrechter is van oordeel dat hier wel rekening mee gehouden dient te worden. Als gevolg van het ongeval is eiser immers niet langer in staat bij zijn werkgever een nabestaandenpensioen op te bouwen zodat de koopsom die gemoeid gaat met het nabestaandenpensioen behoort tot de pensioenschade van eiser.

In het tussenvonnis van 3 december 2024 is reeds overwogen dat aannemelijk wordt geacht dat eiser ook, het ongeval weggedacht, op termijn zou zijn uitgevallen voor zijn werk als heftruckchauffeur. In die situatie zou eiser bij beëindiging van de arbeidsovereenkomst ook een transitievergoeding hebben ontvangen⁴. Dit betekent dat bedrijf 2 ten onrechte de transitievergoeding heeft meegenomen bij de schadeberekening.

Wat betreft de rekenrente, het saldo van de voor de kapitalisatie gehanteerde percentages van rendement en inflatie, dient aangesloten te worden bij de aanbevelingen die zijn gedaan door het LOVCK en het LOVCH van augustus 2024. Conform deze aanbevelingen is de rekenrente voor de eerste vijf jaren na kapitalisatiedatum bepaald op 0,5%, samengesteld uit een rendement van 0,5 % en een inflatie van 2%. Uit het rapport van bedrijf 2 (p. 7) blijkt dat ter zake de juiste rekenrente is gebruikt.

De kantonrechter ziet geen aanleiding om bij het bepalen van de hoogte van de schade mee te wegen dat eiser geen herziening van de WIA-uitkering heeft aangevraagd, respectievelijk aanvraagt. Diversey heeft op geen enkele wijze onderbouwd dat een herzieningsaanvraag tot een hoger percentage arbeidsongeschiktheid in het kader van de WIA zou leiden.

Nu zowel de berekening van bedrijf 1 als de berekening van bedrijf 2 niet voldoet aan hetgeen hiervoor is overwogen, dienen de schadeberekeningen te worden herzien. De kantonrechter schat in dat de berekening zoals bedrijf 2 die heeft gedaan, de minste aanpassingen behoeft omdat bedrijf 2 onder meer al is uitgegaan van het in de branche gebruikelijke actuariële

rekenprogramma 'Het RekenProgramma' en ook de cao-verhogingen zoals die voorkomen bij Diversey bij de berekening heeft betrokken. Ook is Diversey degene die uiteindelijk de kosten voor de berekening dient te dragen. Om die reden zal Diversey worden opgedragen de berekening door bedrijf 2 te laten aanpassen met inachtneming van hetgeen in dit vonnis is overwogen. Uiteraard zal hierbij inzichtelijk gemaakt dienen te worden dat met de voormelde beslisonderdelen rekening is gehouden. Eiser zal daarna in de gelegenheid worden gesteld daarop te reageren.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:583

Zaaknummer: 10093308 \ CV EXPL 22-3285

Rechters: A.M.S. Kuipers

Advocaten: H.G.M. van Zutphen en G.A.G. Warfman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontbinding geregistreerd partnerschap: kinderalimentatie en pensioenverevening

In Nederland aangegaan geregistreerd partnerschap tussen Belgische man en Ierse vrouw woonachtig in Nederland wordt ontbonden. Man moet kinderalimentatie betalen, geen partneralimentatie. Vrouw en kind blijven vooralsnog in echtelijke woning, die verkocht mag worden. Ook buitenlandse woning moet verkocht worden. Pensioen moet verevend worden.

De man en de vrouw zijn in 2015 een geregistreerd partnerschap met elkaar aangegaan. Zij zijn de ouders van een jong-meerderjarig en een nog minderjarig kind. De man heeft de Belgische nationaliteit. De vrouw, de jong-meerderjarige en de minderjarige hebben de Ierse nationaliteit.

Deze rechtbank heeft op 4 maart 2025 voorlopige voorzieningen getroffen. De vrouw is bij uitsluiting gerechtigd tot het gebruik van de echtelijke woning. De minderjarige en de jong-meerderjarige worden aan de vrouw toevertrouwd. De man moet met ingang van 4 maart 2025 voorlopig een kinderalimentatie ten behoeve van de jong-meerderjarige en de minderjarige (bij co-ouderschap eventueel: medeverzorgt en opvoedt) betalen van van € 1.265 per maand, zijnde € 632,50 per kind per maand zal betalen, telkens bij vooruitbetaling te voldoen. De man zal aan de vrouw met ingang van 4 maart 2025 voorlopig een partneralimentatie van € 197 per maand betalen, telkens bij vooruitbetaling te voldoen. Bij beschikking van deze rechtbank van 25 april 2025 is de jong-meerderjarige onder toezicht gesteld van Stichting Jeugdbescherming west Haaglanden van 25 april 2025 tot [geboortedatum 1] 2025 en is de minderjarige onder toezicht gesteld van Stichting Jeugdbescherming west Haaglanden van 25 april 2025 tot 25 april 2026.

De rechtbank stelt voorop dat de jong-meerderjarige gedurende deze procedure meerderjarig is geworden. De rechtbank kan in deze procedure daarom geen beslissingen nemen die de jong-meerderjarige betreffen. De daarop gerichte verzoeken worden daarom afgewezen.

Nu het geregistreerd partnerschap in Nederland is aangegaan, komt de Nederlandse rechter op grond van artikel 4 lid 4 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) rechtsmacht toe met betrekking tot het verzoek tot ontbinding van het geregistreerd partnerschap.

Naar het oordeel van de rechtbank is in dit geval voldoende aannemelijk geworden dat partijen niet in staat zijn om tot een gezamenlijk opgesteld en ondertekend ouderschapsplan te komen. Gelet hierop zal de rechtbank voorbijgaan aan het vereiste van artikel 815 lid 2 Rv. De rechtbank zal partijen dan ook ontvangen in hun verzoeken om het geregistreerd partnerschap te ontbinden.

De man en de vrouw hebben beiden gesteld dat het geregistreerd partnerschap duurzaam is ontworpen. De rechtbank zal de verzoeken tot ontbinding van het geregistreerd partnerschap als op de wet gegrond toewijzen.

Nu de gewone verblijfplaats van de minderjarige in Nederland is, is de Nederlandse rechter bevoegd om naar Nederlands recht te beslissen op het verzoek ten aanzien van het gezag. Partijen zijn het erover eens dat de man de minderjarige heeft erkend in Ierland. De man staat ook op de geboorteakte van de minderjarige als juridisch vader. Uit artikel 6 lid 4 van de Guardianship of Infants Act volgt dat de man daardoor bij de erkenning van de minderjarige niet automatisch het gezag over de minderjarige heeft gekregen, omdat hij op dat moment niet met de vrouw was gehuwd.

In 2012 zijn partijen samen met de minderjarige in Nederland gaan wonen. Partijen zijn in Nederland vervolgens in 2015 een geregistreerd partnerschap met elkaar aangegaan. Op grond van artikel 16 lid 4 van het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996, waarbij Ierland en Nederland partij zijn, wordt na verplaatsing van de gewone verblijfplaats van een kind, het recht van de nieuwe woonplaats van het kind van toepassing op de ouderlijke verantwoordelijkheid. Op het moment dat het geregistreerd partnerschap werd aangegaan, was het Nederlands recht dus van toepassing. Dit betekent dat de man, door het aangaan van het geregistreerd partnerschap met de vrouw op grond van artikel 1:253aa BW mede het gezag heeft verkregen over de minderjarige. Nu de man al samen met de moeder belast is met het gezag over de minderjarige, wordt zijn verzoek om hem mede te belasten met het gezag afgewezen.

De draagkracht van de man is voldoende om in de behoefte van de minderjarige te voorzien. Dit betekent dat de man met ingang van datum beschikking, een bedrag van € 737 aan kinderalimentatie ten behoeve van de minderjarige zal voldoen.

De rechtbank is van oordeel dat de behoefte van de vrouw aan partneralimentatie hiermee

onvoldoende is onderbouwd. De kinderen van partijen zijn niet meer op een leeftijd dat de vrouw geen werkzaamheden zou kunnen verrichten. De situatie is met het uiteengaan van partijen gewijzigd. De vrouw kan dan ook niet zonder meer terugvallen op de wijze waarop partijen hun leven tijdens hun samenleving hadden ingericht. De rechtbank vindt daarom dat het in het kader van de partneralimentatie van de vrouw verwacht kan worden dat zij een eigen inkomen genereert en dat zij haar vertrek naar Ierland niet afwacht.

Partijen zijn het erover eens dat de vrouw komende tijd nog in de woning in [plaats 2] mag blijven, samen met de kinderen van partijen. De rechtbank zal het verzoek van de vrouw ten aanzien van het voortgezet gebruik van de echtelijke woning daarom toewijzen voor de maximale wettelijke duur.

Voor de omvang en samenstelling van de ontbonden gemeenschap geldt als peildatum

28 oktober 2024, zijnde de datum van indiening van het verzoekschrift tot ontbinding van het geregistreerd partnerschap. Voor de bepaling van de waarde van de te verdelen goederen geldt – voor zover de man en de vrouw niet anders overeenkomen dan wel de eisen van redelijkheid en billijkheid met zich meebrengen – de datum van feitelijke verdeling.

Partijen zijn het erover eens dat de woning in [plaats 2] aan een derde moet worden verkocht. De vrouw heeft hierbij wel verzocht dat de opleverdatum van de woning niet voor september 2026 zal zijn, omdat zij hoopt dan naar Ierland te kunnen verhuizen. Tot die tijd wil zij met de kinderen van partijen in de woning blijven. De man heeft ter zitting met dit verzoek ingestemd.

De rechtbank bepaalt dat ook de woning in [land] verkocht moet worden. Het is de rechtbank duidelijk geworden dat de vrouw op dit moment financieel niet in staat is om de woning over te nemen. De man heeft niet de wens om de woning over te nemen. De rechtbank overweegt dat het, mede gelet op de financiële situatie, van de man niet kan worden verlangd dat de woning nog vijf jaar lang onverdeeld blijft. De rechtbank zal vastleggen dat partijen ten aanzien van de schulden die na het aangaan van het geregistreerd partnerschap zijn ontstaan en op de peildatum nog bestonden in de onderlinge verhouding ieder voor de helft draagplichtig zijn.

Omdat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft met betrekking tot het verzoek tot ontbinding van het geregistreerd partnerschap, heeft hij ook rechtsmacht ten aanzien van nevenvoorzieningen op grond van artikel 4 lid 3 Rv.

Op grond van artikel 10:51 BW is het recht dat van toepassing is op het vermogensregime van partijen ook van toepassing op de vraag of de ene partner recht heeft op een gedeelte van het

pensioen van de andere partner. De rechtbank stelt daarom vast dat het Nederlandse recht van toepassing is.

De vrouw heeft ter zitting naar voren gebracht dat zij ook aanspraak maakt op de helft van het door de man opgebouwde pensioen. Omdat geen verzoek is geformuleerd ten aanzien van de pensioenen, zal de rechtbank hier geen beslissing over nemen. Dat neemt niet weg dat partijen moeten overgaan tot pensioenverevening. Zoals bepaald in artikel 1:155 BW en in de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding, valt al het pensioen dat partijen tijdens het geregistreerd partnerschap in Nederland hebben opgebouwd daaronder. Op grond van artikel 1 lid 8 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS), is deze wet ook van toepassing op pensioenen ingevolge een buitenlandse pensioenregeling indien Nederlands recht het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten beheerst. De echtgenoot die recht op verevening heeft, verkrijgt met betrekking tot een pensioen ingevolge een buitenlandse pensioenregeling geen recht op uitbetaling van een deel van dat pensioen jegens het buitenlands uitvoeringsorgaan, maar slechts een recht op uitbetaling jegens de andere echtgenoot. De vrouw verkrijgt door de ontbinding van het geregistreerd partnerschap dus jegens de man een recht op uitbetaling van een deel van het door de man opgebouwde pensioen. De rechtbank gaat ervan uit dat partijen hiertoe de relevante gegevens over en weer zullen uitwisselen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:27334

Zaaknummer: C/09/675146 / FA RK 24-7883

Rechters: A. Emmens

Advocaten: F. Uzumcu en A.F. Mandos

Wetsartikelen: 4 lid 3 en 4 Rv, 815 lid 2 Rv, 10:51 BW, 1:155 BW, 1:253aa BW, 1 lid 8 WVPS en 16 lid 4 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996

RECHTSPRAAK

Verzet tegen dwangbevel bedrijfstakpensioenfonds: Bpf moet bewijzen welk bedrag verschuldigd is

Bedrijfstakpensioenfonds Vervoer heeft dwangbevel betekend aan eigenaar eenmanszaak in transportsector. Eigenaar is in verzet gekomen. Kantonrechter heeft dwangbevel buiten werking gesteld. Hof heeft in tussenarrest overwogen dat bewijslast verschuldigdheid bedragen rust op het bedrijfstakpensioenfonds. Het hof komt, op basis van alle voorhanden bewijsmiddelen, tot het oordeel dat Bpf Vervoer is geslaagd in de bewijslevering voor wat betreft [persoon A], [persoon B] en [persoon D]. Voor wat betreft [persoon C] is Bpf Vervoer niet geslaagd in de bewijslevering. Het hof is van oordeel dat het dwangbevel deels niet juist is (voor zover het betrekking heeft op [persoon C], [persoon E], [persoon F], [X], [persoon G] en [persoon H]). Dat leidt ertoe dat de kantonrechter naar het oordeel van het hof het dwangbevel terecht buiten effect heeft gesteld. Het hof is voorts van oordeel dat er geen rechtsgeldige titel was voor de door Bpf Vervoer getroffen executiemaatregelen. Bpf Vervoer is verplicht de geëxecuteerde bedragen aan X terug te betalen. Bpf moet akte nemen welk bedrag per werknemer verschuldigd is.

X is ingeschreven geweest in het handelsregister van de Kamer van Koophandel als eigenaar van eenmanszaak 'X Transportbemiddeling en Transport'. De vader van X was sinds 1 oktober 2005 ingeschreven als gevolmachtigde, met een volledige volmacht. De vader van X is ingeschreven geweest in het handelsregister als eigenaar van de eenmanszaak met handelsnaam 'Administratie-Belastingadviezen X' en met handelsnaam 'Administratie Belastingadvies X DWT Transportbemiddeling'. X was sinds 1 oktober 2005 ingeschreven als gevolmachtigde, met een volledige volmacht. De vader van X is overleden op 11 april 2018. Voor personen die op grond van een arbeidsovereenkomst werkzaam zijn geweest bij de

onderneming van X is deelneming in Bpf Vervoer verplicht gesteld. Bpf Vervoer heeft op 29 april 2022 een dwangbevel van 16 april 2021 laten betekenen aan X en is overgegaan tot invordering van premies over de jaren 2004 t/m 2009, 2012/2013 en de periode van juli 2015 t/m mei 2018, te vermeerderen met de wettelijke handelsrente en buitengerechterlijke incassokosten, voor een bedrag van in totaal € 123.676,78. X is in verzet gekomen tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel. In het vonnis heeft de kantonrechter overwogen dat X terecht en op goede gronden protest heeft aangetekend tegen het door Bpf Vervoer uitgevaardigde dwangbevel van 16 april 2021. De kantonrechter heeft X tot goed opposant verklaard en het dwangbevel van 16 april 2021 buiten effect gesteld. Bpf Vervoer heeft hoger beroep ingesteld.

Het hof heeft in zijn tussenarrest van 12 maart 2024 overwogen dat op Bpf Vervoer de stelplicht en bewijslast rust ten aanzien van de verschuldigdheid van de bedragen die zij op grond van het dwangbevel invordert. Het hof heeft Bpf Vervoer toegelaten feiten en omstandigheden te bewijzen die de conclusie rechtvaardigen dat en zo ja, welke personen op basis van een arbeidsovereenkomst in dienst van de onderneming van X zijn geweest. Het hof heeft in het tussenarrest van 13 mei 2025 overwogen dat het heeft begrepen dat de bewijslevering moet zien op [persoon A], [persoon B], [persoon C] en [persoon D]. Het hof begrijpt uit de aanvullende memorie van Bpf Vervoer dat die overweging juist is. Het hof komt, op basis van alle voorhanden bewijsmiddelen, tot het oordeel dat Bpf Vervoer is geslaagd in de bewijslevering voor wat betreft [persoon A], [persoon B] en [persoon D]. Voor wat betreft [persoon C] is Bpf Vervoer niet geslaagd in de bewijslevering.

X heeft in eerste aanleg gevorderd dat de kantonrechter het dwangbevel van 16 april 2021 buiten werking stelt en dat Bpf Vervoer wordt verplicht tot terugbetaling van de ten laste van hem geëxecuteerde bedragen. De kantonrechter heeft de vordering om het dwangbevel buiten werking te stellen toegewezen. Het hof is van oordeel dat het dwangbevel deels niet juist is (voor zover het betrekking heeft op [persoon C], [persoon E], [persoon F], [X], [persoon G] en [persoon H]). Dat leidt ertoe dat de kantonrechter naar het oordeel van het hof het dwangbevel terecht buiten effect heeft gesteld. Het hof is voornemens het bestreden vonnis op dat onderdeel te bekrachtigen. Het hof is voorts van oordeel dat er geen rechtsgeldige titel was voor de door Bpf Vervoer getroffen executiemaatregelen. Bpf Vervoer is verplicht de geëxecuteerde bedragen aan X terug te betalen. De kantonrechter heeft die vordering afgewezen. Het hof is voornemens het bestreden vonnis op dat onderdeel te vernietigen en die vordering alsnog toe te wijzen. Bpf Vervoer dient een akte te nemen waarin zij inzichtelijk maakt welk bedrag voor welke werknemer verschuldigd is. Bpf Vervoer dient in die akte een uitsplitsing te maken per persoon per jaar.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2969

Zaaknummer: 200.320.633/01

Rechters: M.E. Smorenburg, M. van Ham en M.E. Bruning

Advocaten: S.K. Tuithof en M. Spaa

Wetsartikelen: 21 lid 5 Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Beëindiging indexatie is in strijd met goed werkgeverschap

De pensioengerechtigden zijn in dienst geweest bij Oskam en zijn inmiddels met pensioen. Het gaat in deze zaak om de vraag of Oskam heeft gehandeld in strijd met de pensioenovereenkomst door de indexeringsregeling die daarvan deel uitmaakte stop te zetten. Het hof verklaart voor recht dat Oskam jegens de gepensioneerden niet gerechtigd was om in 2022 de indexeringsregeling zoals opgenomen in artikel 16 van het Pensioenreglement PR NN eenzijdig te beëindigen en dat Oskam op grond van de pensioenovereenkomst en het nawerkend goed werkgeverschap ex artikel 7:611 BW gehouden is om de NN-pensioenaanspraken van de pensioengerechtigden te indexeren overeenkomstig de indexaties die Bpf Bouw toekent aan haar slapers en gepensioneerden.

Het hof veroordeelt Oskam tot nakoming van de pensioenregeling, in de zin dat Oskam ten behoeve van de pensioengerechtigden wordt veroordeeld tot (af)financiering van de verschuldigde indexaties op grond van artikel 16 Pensioenreglement PR NN.

Werknemers zijn in dienst geweest van Bouwbedrijf Oskam Bunnik B.V. (hierna: Oskam). Inmiddels zijn werknemers met pensioen. De activiteiten van Oskam vallen onder de werkingssfeeromschrijving van de verplichtstellingsbeschikking van het Bpf Bouw. Van 1 juli 1982 tot 1 januari 2007 was Oskam gedispenseerd van deelname. In die tijd hebben werknemers pensioen opgebouwd in een pensioenregeling van Oskam bij Nationale Nederlanden (hierna: NN). In artikel 16 van de pensioenregeling (hierna: PR NN), die sinds 1 januari 2006 van kracht is, is een indexering van de pensioenen opgenomen. De indexering van deze pensioenaanspraken heeft Oskam vanaf 1 januari 2007 ondergebracht bij Bpf Bouw door middel van een uitvoeringsovereenkomst. Oskam heeft de bij NN opgebouwde pensioenaanspraken van werknemers (hierna: de NN-pensioenaanspraken) tot 1 januari 2022

jaarlijks geïndexeerd met de percentages waarmee Bpf Bouw de bij haar opgebouwde pensioenen heeft geïndexeerd. Oskam heeft de uitvoeringsovereenkomst met Bpf Bouw opgezegd per 1 januari 2022. Zij heeft werknemers dit bericht bij brief van 12 september 2022 en daarin meegedeeld dat er vanaf 1 januari 2022 geen verhoging van de pensioenuitkeringen meer zal plaatsvinden. Daarmee heeft zij de indexeringsregeling die onderdeel uitmaakt van de pensioenregeling beëindigd. Werknemers hebben hiertegen bezwaar gemaakt en een procedure bij de kantonrechter gestart. In deze procedure vorderden werknemers nakoming van de pensioenovereenkomst dan wel een schadevergoeding. De kantonrechter heeft de vorderingen gedeeltelijk toegewezen. Het gaat in hoger beroep om de vraag of Oskam heeft gehandeld in strijd met de pensioenovereenkomst door de indexeringsregeling die daarvan deel uitmaakte stop te zetten.

Het hof oordeelt dat het hier gaat om een voorwaardelijke indexeringsregeling. In artikel 16 PR NN wordt weliswaar bepaald dat de pensioenen 'zullen' worden aangepast, maar er staat ook dat die aanpassing geschiedt 'overeenkomstig' de bepalingen van artikel 25 van het pensioenreglement Bpf Bouw. Het woord 'overeenkomstig' duidt erop dat de inhoud van de indexeringsregeling wordt bepaald door laatstgenoemd artikel. Dat artikel 25 een voorwaardelijke indexeringsregeling inhoudt, is niet in geschil. Daarom heeft ook de indexeringsregeling van artikel 16 een voorwaardelijk karakter. De indexeringsregeling is ook steeds op deze wijze uitgevoerd.

Artikel 17 lid 2 PR NN bevat een wijzigingsbeding. Partijen zijn het er niet over eens of dit beding (nog) werking had in 2022, toen de indexeringsregeling is stopgezet door Oskam. Anders dan de kantonrechter heeft geoordeeld, oordeelt het hof dat dit wel het geval is. In artikel 17 lid 2 PR NN wordt namelijk onderscheid gemaakt tussen twee situaties, te weten de periode van dispensatie én de periode daarna. Er is dus sprake van een eenzijdig wijzigingsbeding.

Volgens Oskam zijn artikel 19 Pensioenwet (PW) en artikel 7:613 Burgerlijk Wetboek (BW) (dat dezelfde maatstaf inhoudt) niet van toepassing in de rechtsverhouding tussen een voormalig werkgever en gepensioneerden. Het hof oordeelt echter dat dit wel het geval is. Na het einde van de arbeidsovereenkomst is de rechtsverhouding tussen de werkgever en de oud-werknemer/pensioengerechtigde niet uitgewerkt, maar wordt die voortgezet in de pensioenovereenkomst. Na de invoering van de WTP per 1 juli 2023 bevat artikel 19 PW een tweede lid, waarin met zoveel woorden is bepaald dat de maatstaf van lid 1 (die overeenkomt met artikel 19 PW oud) ook van toepassing is ten aanzien wijzigingen van de pensioenovereenkomst voor (onder meer) pensioengerechtigden. In de memorie van toelichting bij dit artikellid staat dat met dit artikellid wordt 'verduidelijkt' dat de

wijzigingsbevoegdheid ten aanzien van pensioengerechtigden aan dezelfde voorwaarden is gebonden als de eenzijdige wijziging voor werknemers.

Het hof concludeert dat Oskam met de beëindiging van de indexeringsregeling heeft gehandeld in strijd met de pensioenovereenkomst. Oskam heeft aangevoerd dat zij de financieringslast voor de indexaties niet kan dragen maar heeft dat niet onderbouwd. Van Oskam had verwacht mogen worden om de door haar gestelde bedrijfseconomische noodzaak van beëindiging van de indexeringsregeling te onderbouwen met jaarrekeningen, inclusief winst- en verliesrekening, voorzien van een accountantsverklaring over de periode voorafgaand aan de beëindiging van de indexeringsregeling, alsmede, gezien het verweer van werknemers, relevante gegevens over het concern waartoe zij behoort. De kantonrechter heeft geoordeeld dat Oskam geen onderbouwing heeft gegeven van de noodzaak om de indexeringsregeling volledig te beëindigen. Ondanks dat oordeel heeft Oskam ook in hoger beroep geen onderbouwing gegeven van haar stellingen in dit verband. Verder heeft Oskam nog gewezen op het personeelsbestand dat is gekrompen, maar dat kan op zichzelf geen zwaarwegend belang opleveren. Ook heeft Oskam aangevoerd dat werknemers slechts indexatie over een klein deel van hun totale pensioenuitkering missen, maar zij heeft geen exact inzicht gegeven in de omvang van de NN-uitkering in relatie tot de pensioenuitkering van Bpf Bouw.

Het hof wijst de gevorderde verklaring voor recht toe dat Oskam jegens werknemers niet gerechtigd was om in 2022 de indexeringsregeling zoals opgenomen in artikel 16 PR NN eenzijdig te beëindigen én dat Oskam op grond van de pensioenovereenkomst en het nawerkend goed werkgeverschap ex artikel 7:611 BW gehouden is om de NN-pensioenaanspraken van werknemers te indexeren overeenkomstig de indexaties die Bpf Bouw toekent aan haar slapers en gepensioneerden. Ook veroordeelt het hof Oskam tot (af)financiering en onderbrenging van de verschuldigde indexaties. Voor de berekening hiervan worden de (niet betwiste) stukken van Oskam gebruikt. De gevorderde dwangsom, de gevorderde verklaring voor recht dat Oskam door beëindiging van de indexeringsregeling het voorschrift van artikel 7 lid 5 Vrijstellingsbesluit schendt en de gevorderde schadevergoeding worden daarentegen afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:771

Zaaknummer: 200.344.547

Rechters: A.E.F. Hillen, J. Sap en T. Zuiderman

Advocaten: B.F.M. Evers en A.A.M. Broos

Wetsartikelen: 19 PW, 7:613 BW en 7:611 BW